
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 149

I Legislatura

Any 1983 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 76

Segona i darrera reunió,
tinguda divendres 14 d'octubre de 1983

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i set minuts d'onze del matí.

*El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya.***

La presenta el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4802).

*En el torn dels Grups que hi han presentat **esmenes**, intervé el Diputat I. Sr. Corral, del G. Mixt (p. 4804).*

El M. H. Sr. President saluda l'Excel·lentíssim senyor Dr. Virgilio Godoy, Ministre del Treball de Nicaragua, present a la tribuna d'honor (p. 4806).

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4806).

*En el torn dels Grups que no hi han presentat **esmenes**, intervenen els Diputats I. Srs. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4807), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4807).*

Intervé, en nom del Grup proponent, el Diputat I. Sr. Ribó (p. 4808).

S'esdevé un breu diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat I. Sr. Hortalà per una qüestió d'allusions (p. 4809). Intervenen en relació amb aquesta qüestió els Diputats I. Sr. Ribó (p. 4809) i H. Sr. Armet (p. 4809).

Intervé per a una qüestió d'ordre el Diputat I. Sr. Subirà i Claus (p. 4809).

*Es posa a votació el **punt 1** de la Moció primitiva i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4809).*

Es posa a votació l'addició del G. Socialista i es rebutja per 36 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 4809).

*Es posen a votació els **punts 2 i 3** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4809).*

Intervé el Diputat I. Sr. Ribó (p. 4809).

*Es posa a votació el **punt 4** i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4809).*

*El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil.** La presenta el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4810).*

*En el torn dels Grups que hi han presentat **esmenes**, intervé el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4810).*

En el torn dels Grups que no hi han presentat *esmenes*, intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4811); Planasdemunt, del G. Mixt (p. 4811), i Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4812).

En nom del Grup proposant intervé el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 4812).

El Diputat I. Sr. Casanovas demana un aclariment (p. 4813). Respon el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 4813).

Es posa a votació el **punt 1** de la **Moció** i es rebutja per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4813).

Es posen a votació els **punts 2, 3 i 4** i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4813).

Es posa a votació el **punt 5** i es rebutja per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4813).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals**. La presenta el Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4813).

Intervenien els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4815); Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 4815); Cigarrán, del G. Socialista (p. 4815), i Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4815).

Es posa a votació el text de la Moció i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4817).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea**. El Diputat I. Sr. Forné, del G. p. del PSUC, la retira (p. 4817).

S'entra en el punt de les **Preguntes amb resposta oral**. El M. H. Sr. President informa d'unes modificacions en relació amb aquest punt (p. 4817).

Els Diputats I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4818), i H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4819), formulen la **Pregunta al Consell Executiu sobre les pressions rebudes en relació amb Banca Catalana**.

Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4820).

Intervenien en sengles torns de rèplica els Diputats I. Sr. Ribó (p. 4821) i H. Sr. Armet (p. 4822). Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4823).

El Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'estada d'un grup d'afiliats a CEDADE en l'alberg de Lés** (p. 4824).

Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4824).

Intervé en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 4824). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4825).

El Diputat I. Sr. Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'abast de les emissions de Televisió Catalana** (p. 4825). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 0000). Intervé el Diputat I. Sr. Vallvé (p. 4825).

La sessió se suspèn a dos quarts i tres minuts de dues del migdia.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i set minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Hem arribat ara als punts de l'ordre del dia relatius a les mocions, i la primera Moció és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar la Moció, per part del Grup presentant, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tothom sap que en la sessió d'avui aquest no serà l'únic moment en què parlarem d'aquest afer, o sigui, de tota la temàtica que envolta un dels grups més importants, que era un dels grups més importants de les finances de Catalunya, el grup Catalana.

Nosaltres, de resultes de la interpellació que substanciarem

abans de l'estiu, hem presentat una Moció —i demanem que tots els Diputats ens la votin— que té tres punts, on es planteja la necessitat de clarificar les qüestions —amb la informació que encara no tenim—, on es planteja la necessitat de dotar-nos d'un instrument jurídic per a fer cara a les qüestions similars a aquesta que es puguin produir a Catalunya, i on es planteja la necessitat d'estudiar tota l'operació legal que hi ha a l'entorn de la venda pel Fons de Garantia del grup Catalana a l'Agrupació de Banca Espanyola, i, en concret, la cessió final al Banc de Biscaia.

Pel que fa al primer punt, a nosaltres ens mou un elemental sentit de clarificació; ja comença a haver-hi expressió pública, en els nostres mitjans de comunicació, de la consciència que l'opinió pública no sap res d'aquest tema. Jo m'atreveixo a dir, avui, anant més lluny del que li vaig dir al senyor Cullell des d'aquesta tribuna, que el tema no solament està segrestat del Parlament; el tema continua segrestat de l'opinió pública. Un català normal no entén què passa a l'entorn de la problemàtica del grup Catalana.

Se'ns va dir, des d'aquesta tribuna, fa unes setmanes, que no era elegant parlar de Catalana —ho va dir el President de la Generalitat. Bé, el concepte d'elegància, com veurem avui al llarg de la sessió —sobretot en una segona iniciativa pel que fa a aquesta qüestió—, és bastant relatiu. Veurem on situem l'elegància, i on la situem en comparació amb les actuacions institucionals o, millor dit, amb la no-actuació institucional.

Se'ns va dir també que el tema podia ser un bumerang. Un bumerang que, com diu el diccionari, és quelcom que torna

contra qui ho originà. Bé. Pot ser que el bumerang vulgui ser aplicat a la idea de qui està utilitzant Catalana políticament; jo ho voldria aplicar a qui va estar al naixement del problema, políticament, econòmicament i financerament. Pot ser que se li torni com un bumerang. També deixem apartada, de moment, la qüestió del bumerang i de l'elegància, per veure per on sortirà en les argumentacions d'aquesta Moció i de les posteriors.

Aquest és un tema que —ho repeteixo— és confús, i l'opinió pública no en sap res, però, malgrat tot, és un tema que es bel·luga com un pèndol entre Convergència i Unió i el Partit Socialista Obrer Espanyol, avui. Entre Convergència i Unió o, millor dit, el Consell Executiu de la Generalitat —que neix d'un Grup parlamentari que fins ara, ho repeteixo, i torno al primer punt de la nostra Moció, no ha donat cap informació sobre el tema des d'aquesta tribuna: s'han fet disquisicions sobre programes d'actuacions —en parlarem en el segon punt de la Moció, s'han fet disquisicions sobre hipòtesis, però no ens han informat de res de la seva actuació, encara a hores d'ara— i el Partit Socialista Obrer Espanyol, que té l'enorme responsabilitat, com a Govern de l'Estat, d'haver cedit —per no dir regalat— el grup Catalana a la gran banca espanyola, en contra de les seves promeses electorals.

Per això, a nosaltres també ens sorprèn que, de vegades, des d'altres instàncies dels Socialistes de Catalunya, com pot ser el mateix candidat a la Presidència de la Generalitat, es digui que no es té res a veure amb Catalana, que, com que no s'hi ha ocupat cap càrrec, no hi ha cap relació amb el tema.

Agafem, cadascú de nosaltres, la respectiva responsabilitat sobre aquesta temàtica. Demanem que es doni informació d'aquí a un mes en el si de la Comissió d'Economia i Finances —un àmbit concret, senyor Conseller, el de l'economia i les finances, d'aquí a un mes—, però, és clar, d'aquí a un mes, quan fa un any i mig, a la vora, de temps que estem com a Grup parlamentari plantejant el tema... Vull dir que no els agafem desprevinguts, suposo, senyors del Govern. D'aquí a un mes ja tindran molts cartipassos i molts dossiers per a venir-nos-ho a explicar a la Comissió d'Economia i Finances. Perquè, fins ara, el Govern ha practicat o la tàctica del silenci —la de l'estruç, que es diu vulgarment—, o la desinformació, o la distorsió, quan tothom està demanant informació. I quan dic tothom, la mateixa Convergència Democràtica està demanant informació. Llegeixo una nota de Convergència Democràtica —no desmentida, jo només tinc la publicació als diaris— del 19 de maig del 83 —ja fa uns quants mesos. Diu: «Convergència comprèn que la Generalitat hagi preferit d'actuar amb discreció en tot aquest afer, però, a hores d'ara» —maig del 83— «creu necessari que informi àmpliament sobre el tema.»

On és aquesta informació àmplia sobre el tema, senyors del Govern i senyors de Convergència i Unió, que vostès mateixos demanen, senyors de Convergència? És que s'ha donat secretament? És que l'hem tinguda en algun document en el debat de política general? Era una ocasió esplèndida per a donar aquesta informació àmplia...! En la interpellació que vam tenir vostè i jo, senyor Cullerell, era un moment esplèndid! I continuem sense aquesta informació. Recordo la història: nota del senyor Trias Fargas, que ens deia que no passava res. Paraules del senyor Pujol, des d'aquesta tribuna —setembre del 82—, amb la solemnitat del seu càrrec: que no passava res. I l'any 83,

aquí ve l'enorme habilitat del President de la Generalitat, un *dribbling* finíssim, rapidíssim, que evita el tema Catalana, responnent al senyor Armet —portaveu dels socialistes—, i treu altra vegada, ràpidament, el tema LOAPA.

Això, en joc de cartes, se'n diu un «farol». Un «farol» que, al PSUC, el President de la Generalitat no li pot fer, perquè, sobre el tema LOAPA, el tema LOAPA, nosaltres, des del primer moment, des del primer moment, vam plantejar la necessitat d'un recurs d'inconstitucionalitat, fins i tot abans que ho plantegés la mateixa Convergència Democràtica.

Es treu, aleshores, com a part final del *dribbling* —i que no es molestin els senyors socialistes si he dit que a ells sí que se'ls pot fer aquest «farol», perquè, és clar, aquí hi ha gent que juga amb les cartes marcades—, al final d'aquest *dribbling* surt el tema de les pressions. Però el tema de les pressions, deixem-lo apartat, perquè en parlarem en una pregunta específica que els uns i els altres adrecem a aquesta qüestió.

Per tant, primer punt: informació d'aquí a un mes a la Comissió d'Economia i Finances —suposem que no hi haurà cap inconvenient per part dels parlamentaris, i sobretot, en primer lloc, del Grup de Convergència, per a oposar-se a aquest punt. L'altra cosa serà veure la informació, analitzar-la; al seu dia en podrem disposar.

Segon punt: que el Govern en tres mesos ens presenti el projecte de llei de l'Institut Català del Crèdit. Li demanem al Conseller, que ens té acostumat, a l'actual Conseller d'Economia i Finances, ex-Conseller de Política Territorial, que ens té acostumat a grans demostracions d'iniciativa legislativa —i que a vegades han estat positives— per tant, li demanem al Conseller més legislador del Consell Executiu, i que suposem que haurà traslladat a la Conselleria d'Economia i Finances el seu afany de legislador..., què li demanem? Que compleixi amb el programa electoral de Convergència i Unió de l'any 80 —li ho demanem, l'octubre del 83—, quan deia que la proposta de Convergència i Unió és la creació instructora del crèdit per a recaptar de forma efectiva la informació financera, exercir funcions de vigilància, etcètera, etcètera, etcètera. Els estalvio tot el que vostès deien sobre l'institut.

(El M. H. Sr. President deixa momentàniament l'hemicicle i la I. Sra. Vice-Presidenta Primera ocupa el lloc de la Presidència.)

El senyor Conseller ens contesta l'1 de juliol del 83, ens diu: primer, crear l'Institut Català del Crèdit. Senyor Conseller, ja som l'octubre; primer ens ho diu el juliol del 83, tres anys i mesos posteriors, gairebé mig, a les eleccions autonòmiques. Segon, ens ho diu a principis d'estiu, l'1 de juliol. Bé, confiïem que per tant cal que plantegem d'aquí a tres mesos que aquest primer sigui real i ho sigui abans de final d'any. I no em surtin altra vegada amb la cantarella que són els centralistes que no volen l'Institut Català del Crèdit. Fem-lo i ho veurem. Avancem en la línia de l'Institut Català del Crèdit i veurem a on són els topalls, on són els obstacles que provenen del centralisme.

I, a l'últim, demanem que el Consell Executiu estudiï l'operació de la venda Catalana, per veure si s'ajusta a la legalitat, i, en cas que no fos així, iniciï les gestions necessàries per a recuperar aquest grup de cara a la creació d'un sector públic bancari català.

Nosaltres, senyor Cullerell, perquè els estudis ja puguin avançar, li facilitarem alguns elements: primer, estem o no estem d'acord amb la solució donada pel Fons de Garantia i pel

Govern del PSOE quan no exerceix el dret de tempteig, al tema del grup Catalana. Primera qüestió. Vostè ens contesta des d'aquesta mateixa Tribuna i diu que la solució és dolenta, molt dolenta; que el Consell Executiu no la comparteix —Diari de Sessions, se'n recorda? Bé; el senyor Molins Amat, que té alguna cosa a veure amb vostè, perquè és Diputat de la Minoria Catalana a Madrid, diu que: «respecto a la utilización del derecho de tanteo por parte del Gobierno, la no utilización, nuestro Grupo está de acuerdo, estamos con ella. Por tanto, simplemente repetir —fa una intervenció molt breu, després que el senyor Boyer ha estat molt extensament parlant del tema—, repetir que, en el caso concreto que es objeto de nuestra intervención, nuestro acuerdo con el Gobierno...». En què quedem, senyors de Convergència? És dolenta o «nuestro acuerdo» —senyor Molins, eh?, Amat, Diputat en sessions al Parlament espanyol, escoltant la informació del senyor Boyer. Però, escolti'm, continuo, eh? Senyor Trias Fargas: «desde una óptica completamente contraria...», diu ell, «manifestó su acuerdo con la adjudicación realizada del grupo bancario...». En què quedem? President de Convergència Democràtica, si la memòria no em falla. En què quedem, acord o desacord? Primer punt que ens han d'aclarir. Però, és clar, jo no em creuré la bona voluntat d'estudiar seriosament la legalitat de l'operació si no aclarim si el Govern de Catalunya i el Grup que li dóna suport està o no està d'acord amb la solució donada per part del Fons de Garantia i per part de l'actual Govern del PSOE.

La solució Boyer, per dir-ho d'alguna forma, a nosaltres no ens agrada. Ho hem dit moltes vegades, i ho repetim perquè quedi clar. I com que no ens agrada, hem intentat acumular el màxim d'informació perquè el Govern actual de Catalunya pugui actuar, si s'escau, com diu la Moció, en contra d'aquesta solució. Hi ha una auditoria tancada, hi ha una auditoria que fa mesos que està tancada. Aquest és un tema que no tocarem perquè també des del primer dia el PSUC ha dit que no vol entrar en la qüestió de les responsabilitats personals des del moment que hi ha autoritats per a dilucidar-les, i fins que aquestes autoritats no hagin dit la seva no és feina nostra entrar en aquestes qüestions.

Però, pel que fa a les decisions polítiques i executives, que són el no tempteig i la venda del grup a la gran banca espanyola, nosaltres continuem, també, demanant informació perquè no en tenim suficient per a entendre de forma coherent el que s'ha fet.

El nostre Diputat Gregori López Raimundo es va adreçar per escrit al senyor Boyer demanant-li aquesta informació que pot facilitar l'estudi de si és legal o no és legal la venda, i la resposta que rep el nostre Diputat és que el Govern de l'Estat ha contemplat tres solucions: conservar el banc en el Fons de Garantia; acceptar la participació de les caixes de pensions o adjudicar el banc a un grup de bancs. Bé, el Govern, en aquest cas, i ho dic perquè en prenguin nota vostès, per quan n'estudiïn la legalitat, amaga que hi ha una quarta solució, la mateixa que propugnava el programa electoral del PSOE de les eleccions del 82, quan deia que «en la normalización de una entidad que se realice con fondos públicos, en este caso, el Estado hará uso de la opción de compra prevista...», opció de compra, de què no es va fer ús. Aquí hi hauria, no un acció legal sobre l'operació de venda, accions polítiques a fer sobre l'incompliment

executiu per part d'un govern determinat. Però nosaltres ens volem referir, sobretot, a les accions legals.

Tornem a preguntar al Govern del PSOE amb pregunta oral, i ens remetem a un Diari de Sessions que és del lloc on he llegit en part la intervenció del senyor Molins, perquè ens el tornem a llegir com si no haguéssim comparegut, i a veure què és el que diu el Govern de l'Estat.

I tornem a preguntar: el dia deu d'octubre del 83, per què, quan demanem que se'ns obrin les portes al dossier Catalana, se'ns diu que el Fons de Garantia no és una entitat pública de l'Administració pública. Prengui nota, senyor Cullell, perquè el contenciós serà difícil d'empendre, si de cas, des del moment que el Fons de Garantia, que és una entitat que remena vora 600.000 milions de pessetes, està encara per una regulació clara, diàfana, i, entre altres coses, si té tanta incidència en l'Administració pública, doni base a l'actuació pública.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA (Concepció Ferrer i Casals): Senyor Diputat, li prego que abregui, perquè ha depassat àmpliament el seu temps.

El Sr. RIBÓ: Acabo de seguida, senyora Presidenta. I en aquest sentit nosaltres, com que és una història que malauradament continuarà, en aquest sentit nosaltres, tanta informació com tinguem, se la portarem perquè puguin estudiar-ho a fons.

Nosaltres, en definitiva, el que volem plantejar en aquest tercer punt és que hi ha hagut una inversió molt important de diner públic en aquest grup bancari; s'han invertit 275.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir els mateixos diners que el Govern de l'Estat dedicarà a la compra d'avions de combat FACA, la qual cosa vol dir quasi els mateixos diners del que és el pressupost d'un any de la Generalitat; diner públic, diner de tothom. S'ha transferit aquest grup, amb aquests diners públics, a un grup de bancs, al nostre entendre amb indicis de violentar la legislació pel que fa a la publicitat dels concursos, pel que fa a la Llei de Competències, pel que fa a la manca d'igualtat en les ofertes i en la forma de ser decidida. És per això que nosaltres demanem una acció.

Acabaria dient que el senyor Cullell va dir en la seva resposta —i és un petit torn de rèplica i de resposta referit a aquest tercer punt— que érem uns irresponsables de plantejar el tema de les accions legals, perquè perillaven la catalanitat de Catalunya i les empreses. Senyor Cullell, avui deu perillar la catalanitat del Banc de Biscaia, perquè Catalana com a tal no existeix, i les empreses diuen als dirigents del Fons de Garantia que estan avui sota el control del Fons de Garantia, no del grup bancari que nosaltres volem recuperar.

Reservant-nos altres actuacions, perquè repeteixo que la història malauradament és prou important per a no esgotar-la avui, tornem a demanar que es votin aquests tres punts per a assegurar una informació, una catalanitat i una entitat pública bancària per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Tenen ara la paraula els diferents Grups que han presentat esmenes a aquesta moció, anant de menor a major. Per tant, té primer la paraula el Grup Mixt, que ha presentat una esmena a aquesta moció. En nom del Grup Mixt té la paraula el Diputat senyor Corral.

El Sr. CORRAL: Señora Presidenta, señoras y señores Diputados, efectivamente, el Partit dels Comunistes de Catalunya,

el PCC, a través del Grupo Mixto del cual formamos parte, hemos presentado en realidad tres enmiendas a la moción que estamos debatiendo, de las cuales dos de ellas, con sorpresa por nuestra parte, no han sido admitidas a trámite, y una en concreto sí.

A partir de ahí paso a dar las argumentaciones para defender nuestra posición. Pensamos que hay dos grandes temas al respecto que hay que tener en cuenta. Por una parte, lo que es la crisis, el desarrollo de la crisis y sus causas, y efectivamente, por la otra, la salida que se le ha dado a dicha crisis, a dicho afer.

El crac del grupo Catalana, que efectivamente ha sido un grupo que corresponde a un determinado proyecto político, a un proyecto político como todo el mundo sabe —es el proyecto político de Convergencia y Unión—, ha representado un fuerte impacto de gran trascendencia en la vida económica de Cataluña y tiene varias causas basadas fundamentalmente en la mala gestión desarrollada fundamentalmente en diversos órdenes.

De una forma sintética, existe un análisis efectuado por Francisco Javier Martínez de Pablos, breve y conciso, que yo les voy a leer entorno a este tema, que dice: «tiene la raíz de sus dificultades en la concentración de sus riesgos, en los grupos de empresas, a los que están ligados sus consejeros y que por causas variadas, y entre las que destacan la crisis económica, la mala administración, el mesianismo industrializador, el ansia de altos beneficios mediante créditos baratos, el lucro personal y el prestigio político, no han podido ser recuperados.»

Esta definición es bastante clara y a partir de ahí nosotros entendíamos que, efectivamente, teniendo en cuenta que existen 5.000 trabajadores en la parte financiera y alrededor de 35.000 en la empresas, en más de 200 empresas, con participación mayoritaria o minoritaria, era importante, efectivamente, plantear el tema de las responsabilidades que se derivaron, cuestión y enmienda, que, como he dicho anteriormente, no ha sido admitida a trámite, pero que a nosotros nos parecía importante por la trascendencia de tantos trabajadores en el caso; nos parecía importante plantear la responsabilidades.

Entorno a las salidas, como sabemos, es una salida en vía de la gran concentración bancaria y pasa, efectivamente, a los siete grandes bancos, por lo tanto, a la gran banca.

Nosotros pensamos que, efectivamente, esta salida que se ha dado a Banca Catalana es una salida que está en consonancia con la política económica del Gobierno socialista. Una política económica del Gobierno socialista que podríamos definirla como una política de recuperación capitalista. Y esto se concreta, en el terreno de la banca, en el pacto existente entre la Asociación Española de la Banca y el Gobierno socialista. Y quiero hacer aquí incapié a una cuestión: en el Gobierno socialista, no estoy hablando del PSOE ni estoy hablando del PSC, estoy hablando del Gobierno socialista. Y, efectivamente, existe determinado tipo de diferenciación y hay que tener en cuenta la postura del PSC en Cataluña entorno a este tema en su determinado momento. Es bueno para el país situar las cosas en su sitio; por lo tanto se trata, de hablar del pacto existente entre la Asociación de Empresarios de la Banca y el Gobierno socialista, que existe, y que este pacto va en el camino de facilitar la gran concentración bancaria. La gran concentración bancaria tiene dos ejemplos claros en estos últimos meses: el caso Catalana y

el caso Rumasa.

En el caso Catalana, efectivamente, mediante no haber ejercido el derecho de tanteo, evidentemente al pasar a los siete grandes bancos, y en concreto la gestión al Banco de Vizcaya da más poder a los grandes bancos y aumenta la concentración.

Pero por otra parte, en el caso Rumasa, es decir, mediante una acción valiente de expropiación al anunciarse con claridad la reprivatización y principalmente, y en principio, la de los bancos, el Gobierno socialista ha perdido la oportunidad, ha perdido la oportunidad de una forma fácil, sin necesidad de grandes problemas jurídicos, ha perdido la oportunidad de que el Gobierno y el Estado se coloquen en el primer puesto del *ranking* del sistema financiero, porque con los bancos de RUMASA el activo en manos del Estado sería de 2.120 millones, es decir, el 10,73%, mientras que el primero de los grandes bancos, de los siete grandes bancos, el Banco Central, está con 2.063, es decir, el 10,44%. Por lo tanto, ha renunciado a ser la primera fuerza en el *ranking* del sistema financiero, y esto, efectivamente, es negativo, sobre todo teniendo en cuenta la actual situación económica de crisis y de paro. Y, evidentemente, este pacto existente entre la AEB y el Gobierno socialista se refleja muy claramente en las posturas tomadas por el Grupo Popular, que, anunciando a bombo y platillo todo el elemento de inconstitucionalidad, hoy no solamente calla el tema en el debate del Congreso de los Diputados celebrado en septiembre, sino que retira cualquier tipo de inconstitucionalidad ante el Tribunal Constitucional, y eso, evidentemente, es muestra de que el poder económico de la gran banca, evidentemente, hace que la representación orgánica política, que es Alianza Popular, es decir, en la medida de este acuerdo hacia la concentración bancaria, evidentemente, retire cualquier tipo de pega y deje las cosas muertas. Y aquí, en este contexto, hay que entender la postura de Convergencia y Unión, que efectivamente está enmarcada dentro de los intereses de la gran banca y que, por lo tanto, tiene esa postura de decir una cosa en un sitio y plantear que no le gusta en otro. Pero, en todo caso, hay que entender esa postura en función de la política de pacto entre la AEB y el Gobierno socialista en la línea de la gran concentración bancaria.

Bien, a partir de ahí nosotros hacíamos una pequeña enmienda, en torno a este punto, a la moción del PSUC, en la que introducíamos el elemento de nacionalización, para que quedase más clara la postura del sector público que planteaba el PSU. Tampoco ha sido admitida a trámite, evidentemente, y el PSU no tendrá la oportunidad de poder recogerla porque no puede recogerla a no ser admitida a trámite. En todo caso, en este tipo de política financiera que se está desarrollando de gran concentración, al impedir una política de nacionalizaciones, también el Gobierno se sitúa en peor situación para abordar los problemas de la crisis económica y del paro, porque en una banca nacionalizada, un potente sector público, estatal y dinámico, hay más posibilidades de hacer inversión en creación de puestos de trabajo o en entrar a la baja de los intereses a los créditos a la pequeña y mediana empresa.

(El M. H. Sr. President torna a ocupar el lloc de la Presidència.)

Yo, efectivamente, a partir de ahí, termino este apartado diciendo que el tipo de salida no es la salida que pensamos correcta para el Partit dels Comunistes de Catalunya, para el PCC; pensamos que es una salida que va en la línea de los intereses

de la gran banca, en esa política de concentració bancària, y eso nos parece negativo. Y a partir de ahí, establecidas las causas y establecida la disconformidad con la salida y cual podría ser, para nosotros, la alternativa al tema, y que en el caso concreto, repito, de Cataluña, se trataba de esa nacionalización y de la creación de un sector público catalán, a partir de ahí nos encontramos con que existen, efectivamente, 5.000 trabajadores en la parte financiera y bancaria y alrededor de 35.000 en más de 200 empresas, con participación mayoritaria o minoritaria, que están ahí.

Y es en este terreno que en nuestra enmienda —ésta sí, admitida a trámite—, en que proponemos la creación de un nuevo apartado, planteamos que el Consell Executiu realice las gestiones necesarias ante los organismos competentes para garantizar la estabilidad laboral de los empleados del grupo Catalana, así como de los trabajadores pertenecientes a las empresas directa o indirectamente vinculadas a dicho grupo. Este es un elemento que nos parece importante, sobre todo si tenemos en cuenta dos cuestiones: una, un elemento que nosotros hemos repetido hasta la saciedad en este Parlamento, i es que las instituciones catalanas, independientemente de mayor o menor competencia, deben de entender de todo lo que ocurra en Cataluña para hacer valer su peso político en la presión, la negociación, etcétera. Eso lo hemos dicho siempre, y muchísimas veces se nos ha dicho: «como no es competencia, esto no corresponde», y se ha quedado colgado. Sin embargo, en estos momentos, recogiendo que el señor Presidente de la Generalitat, en el debate general, nos hablaba precisamente de esto, de la gran voluntad de entender en todo lo que ocurra en Cataluña, esperamos que efectivamente se tenga esa voluntad de entender también sobre los problemas de alrededor de 40.000 trabajadores. Por una parte y por la otra, porque efectivamente son sectores importantes... Por ejemplo, ustedes lo deben de conocer, desde la Farga a Torras Herrería con sus diferentes empresas, Corberó, Domar, Radiadores Esprasa, Diario de Cataluña, SEDESCO, COINSA y un largo etcétera de empresas con vinculación mayoritaria o minoritaria del grupo Catalana, eso, evidentemente, en la actual situación económica de crisis existente, me parece que debe de ser un elemento de preocupación importante para este Parlamento y para Cataluña.

Yo, acabada la presentación de esta última enmienda que ha sido admitida a trámite, y esperando que efectivamente sea recogida por la Cámara, no tendría nada más que argumentar, después de haber planteado las causas, el tipo de salida y esta enmienda, que ésta sí que ha sido recogida a trámite.

Gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, en aquest moment és present a la tribuna d'honor, fent-nos l'honor d'assistir a la nostra sessió, l'Excel·lentíssim senyor doctor Virgilio Godoy, Ministre del Treball de Nicaragua.

Excelentísimo señor Ministro, bienvenido a este Parlamento. Reciba nuestro cordial saludo. (*Aplaudiments perllongats.*)

Bé, continuem, doncs, amb les intervencions dels Grups que han presentat esmenes, i l'altre Grup esmenant és el Grup Socialista.

En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista, davant de la moció presentada pel

PSUC, ha volgut fer una esmena que considera no solament que complementa, sinó que aclareix el que és el primer punt de la moció presentada pel PSUC.

En el primer punt de la moció, el PSUC, concretament, parla que en el termini d'un mes es presenti davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost una informació exhaustiva i detallada sobre la crisi del grup financer Catalana i sobre la intervenció de l'Administració autonòmica en tot l'afer. Això té un risc, malgrat que s'amplifiqui la idea d'una estricta informació —per dir una exhaustiva i detallada informació—, des de la perspectiva reglamentària, això té una característica nata de sessió informativa. Què vol dir, això? Que el Consell Executiu presenta la informació i que la resta de Grups parlamentaris només poden posicionar-se, a tall de preguntes concretes en funció del nombre de Diputats que estiguin presents a la Comissió. Crec que això seria un greu plantejament, des del punt de vista que si l'objectiu era obrir un debat de característiques polítiques a la Comissió d'Economia, Finances i Pressuposts sobre el tema Banca Catalana, convé que aquest debat permeti l'expressió de cadascun dels Grups polítics entorn d'aquest tema.

És per això que nosaltres diem que «el debat es desenvoluparà d'acord amb el que preveu l'article 121 del Reglament del Parlament de Catalunya». I és important que sigui així perquè és l'única via de garantir que tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra podran exposar les seves legítimes posicions d'un debat que, lògicament, té una importància determinada, malgrat que s'assegui a una Comissió perquè és un tema especialitzat.

El Grup Socialista vol dir que en aquest debat tindrà una posició de fer valoracions estrictament polítiques. No entrarà en caracteritzacions econòmiques, dimensions de forats, dèficits existents, magnificació o no magnificació de la situació que s'ha creat, sinó en la valoració estrictament política, perquè creiem que és la que correspon a aquest Parlament de Catalunya.

El Grup Socialista creu també que el segon punt plantejat per la Moció és correcte, és una obligació del mateix Consell Executiu, obeeix a una responsabilitat que va assumir en aquesta Cambra i que no ha fet, i no ho ha fet, lògicament, perquè creiem que no ho ha pogut fer, perquè òbviament no ha tingut les mans lliures per a iniciar aquella política a què s'havia compromès electoralment en relació amb el sistema financer. Per una raó òbvia i senzilla: perquè l'afectació de credibilitat política per a dur a terme aquesta tasca és de tot punt de vista inqüestionable. I és així com hem vist que no s'ha dut a terme, al llarg de tres anys i mig, cap actuació decidida en relació amb el sistema financer a Catalunya.

En relació amb el tercer punt, nosaltres estem d'acord amb el sentit que expressa el tercer punt de la Moció, quan es diu que «el Consell Executiu estudiï si el procediment d'adjudicació del Grup Catalana al *pool* de bancs s'ha subjectat a la normativa vigent per tal de procedir, si s'escau, a les accions jurídiques necessàries per a replantejar l'opció d'un sector públic català». La missió de tutela del Consell Executiu en relació amb temes de legalitat pel que pugui significar, en aquest cas, l'adjudicació em sembla que és òbvia, i si s'escau que el Consell Executiu faci les accions pertinents és òbvi. Nosaltres no entrem aquí a aprofundir les preteses il·legalitats. Aquí ha suc-

ceït una situació de fet, que nosaltres considerem que s'ha desenvolupat d'acord amb una normativa. Si hi ha llacunes legals, convé valorar-les, i correspon, en aquest cas, al Govern de Catalunya de fer aquesta valoració.

Per tant, aquest punt, tal com està redactat *strictu sensu*, ens sembla a nosaltres correcte. Però aquí voldria dir, en relació amb el que nosaltres creiem, els socialistes —i recordar-ho—, que jo personalment, com a responsable de l'àrea de govern del meu partit, i en nom, per tant, del partit, vaig manifestar abans que es produís l'adjudicació quina era la posició dels Socialistes de Catalunya davant d'aquest tema. I vaig voler-ho fer escrit no amb un ànim notarial, sinó amb un ànim de compromís polític. I així ho vaig fer en els mitjans de comunicació. En aquest sentit, vàrem dir, claríssimament, que els Socialistes de Catalunya van fer conèixer al Govern, en el seu moment, la seva posició sobre el tema, convenientment documentada. «El Portaveu Lluís Armet es manifesta radicalment contrari a la solució de venda a la gran banca per raons polítiques, contradient obertament el programa socialista en un cas com aquest, en què els recursos públics que s'hi han hagut de destinar superen àmpliament els 100.000 milions de pessetes.»

Faig un conjunt de consideracions, tant per raons estrictament financeres com per la pèrdua d'imatge que suposa en un moment en què l'objectiu fonamental hauria de ser recuperar participació en el mercat, i perquè la fórmula del *pool* bancari suscita seriosos dubtes sobre la voluntat de fer viable una banca mitjana autònoma. També vaig dir, amb tota claredat, que penso que hi ha altres solucions que tinguin com a objectiu l'aprovació d'un pla de traspàs gradual de la titularitat a les institucions públiques i/o financeres d'àmbits catalans, que garantirien l'assoliment del doble objectiu: de tutela dels poders públics i de vinculació a l'àmbit de Catalunya.

Jo crec que aquest és un tema absolutament central. Es parlava en aquell moment de gradualisme perquè no hi havia els mecanismes financers a Catalunya que poguessin donar acolliment a la situació que es creava. No teníem l'Institut de Crèdit de Catalunya, no teníem cap organisme oficial o paroficial que pogués donar suport a una política de caràcter mixt pública catalana. I parlàvem del gradualisme en el sentit que fos el sector públic estatal el que permetés una operació de gradualisme en relació amb una possible sortida catalana de caràcter mixt, públic o parapúblic. Aquest era el nostre plantejament. I érem perfectament conscients de les enormes dificultats polítiques que representava una decisió d'aquestes característiques, perquè, òbviament, si el titular de la institució nacional de Catalunya havia estat el fundador d'un grup bancari que experimenta la segona crisi important d'Europa en els últims anys, era difícil pensar que es pogués fer un plantejament de sector públic català directe, quan, evidentment, aquesta involucració personal es produïa de forma tan directa o almenys històricament assentada.

També vàrem manifestar que lamentàvem l'ostensible inhibició pública del Consell Executiu de la Generalitat en aquesta actual etapa, perquè el Consell Executiu de la Generalitat no solament no va fer res, sinó que no podia fer res. I les declaracions fetes pel senyor Molins en el Congrés de Diputats en són una bona prova —i estan escrites—, quan hi ha una acceptació absoluta de la solució donada i fins i tot hi ha expressions inequívokes en aquest sentit, venint a felicitar el ministre per la

solució donada al cas de Banca Catalana.

Els Socialistes també vam dir que les dificultats per a fer-ho, és a dir, el Consell Executiu, per a tenir una actuació, per raons òbvies han estat un gran obstacle per a intervenir en defensa d'una solució acceptable per a l'interès nacional de Catalunya, com ho és el de la consolidació d'una banca autònoma. I aquest em sembla que és un tema central i de sentit comú polític. És evident que per raons òbvies les dificultats del seu titular per a fer-ho impedièren aquesta solució pública autònoma en un moment històric determinat, i en aquest sentit, per tant, el Consell Executiu de la Generalitat en aquell moment no estava presidit ni coordinat ni amb la força moral suficient per a emprendre aquelles actuacions com a Govern nacional de Catalunya que poguessin donar una sortida de banca pública autònoma o parapública autònoma. I aquest és un tema, em sembla, de sentit comú polític.

Dit tot això, acabo assenyalant que seria per a nosaltres molt positiu que els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra votessin el nostre afegit al primer punt de la moció del PSUC, per una raó molt senzilla: perquè si s'obre un debat, s'obre un debat; debat en què no entrarem en consideracions personals i en consideracions econòmiques; debat que portarem amb l'estricta rigor polític i les conseqüències des d'una perspectiva de credibilitat democràtica i quines van ser en tot moment les actuacions del Consell Executiu d'inhibició o d'actuació; debat que nosaltres creiem que calgui tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra puguin expressar les seves posicions, i això solament és possible si es fa d'acord amb l'article 121 del Reglament, que permet una intervenció de cadascun dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, i, en la resta de punts, donar el nostre suport a la Moció, així com l'esmena presentada, concretament, pel Grup Mixt.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer lloc, per ordre, el Grup Centrista..., que no desitja intervenir.

El Grup d'Esquerra Republicana?

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, des de l'escó. Només per a dir que nosaltres votarem afirmativament la Moció presentada pel PSUC i també votarem afirmativament l'esmena presentada pel Partit Comunista de Catalunya. En canvi, votarem negativament l'esmena presentada pel Partit Socialista de Catalunya, ja que entenem que, des d'un punt de vista estricte del que suposa aquesta Moció, aquesta esmena desvirtua el seu contingut; que la discussió en Comissió pot ser igualment fructífera, que tothom hi pot intervenir i que, en definitiva, si es vol canviar la iniciativa que suposa un debat en Comissió a un debat en Ple, d'acord amb l'article 121, que es faci, que es faci a partir d'una iniciativa pròpia i, llavors, la considerarem tal com es mereix.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, entre la moderació dels termes estrictes de la Moció i les paraules de qui l'ha defensat —el senyor Ribó— hi ha una diferència espectacular, diria jo, que només me l'explico

en termes de pre-campanya electoral.

M'imagino que es tracta de crear una certa confusió entre el que es diu i el que es posa a votació; evidentment, no en la ment de les senyores i els senyors Diputats, perquè tenen el text al davant, però sí en la gent, en el poble, en el ciutadà, a través dels mitjans de comunicació. S'han dit coses molt gruixudes i, fins i tot, els de Convergència i Unió ho han votat; aquest sembla ser l'efecte que es pretén aconseguir. I es pretén aconseguir aquest efecte, a més a més, citant fora de context frases que si es busquen al *Diari de Sessions* són radicalment diferents. Per exemple, es parla que el President va dir que tractar aquest tema no era elegant quan —tinc el *Diari de Sessions* aquí davant— diu: «Que no ha estat mai un argument d'allò que se'n diu elegant, però ha estat un argument real.» I això, en el context de la seves frases sobre la utilització d'armes no convencionals, quan en una campanya electoral s'acaben les armes convencionals. També amb les citacions inexactes de paraules de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, i, fins i tot, amb els gestos, perquè, senyor Ribó, quan es parlava del Fons de Garantia de Dipòsits i del que hauria d'haver fet, em sembla que vostè es dirigia als escons que no eren els adequats. (Rialles.)

Senyores i senyors Diputats, analitzem, per tant, el text estrictament de la Moció comunista: «Que el Consell Executiu presenti davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament, en el termini d'un mes, una informació exhaustiva i detallada sobre la crisi del grup financer Catalana, i sobre la intervenció de l'Administració autonòmica en l'afer.» Escolti, en diversos moments del debat de política general, de la darrera sessió, el Molt Honorable President de la Generalitat ja va dir que estava disposat a parlar del tema de Catalana tant com calgués. Per tant, totalment d'acord, nosaltres votarem a favor d'aquest punt.

Segon punt de la Moció: «Que, en el marc de les competències estatutàries i en el termini de tres mesos, el Consell Executiu trameti al Parlament un Projecte de Llei per a la creació de l'Institut Català del Crèdit.» Ara jo sí que no citaré fora de context; llegiré el *Diari de Sessions*, sessió de l'1 de juliol del 1983. En resum, són paraules de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, en resum, per tant, contestant el que és el text escrit de la seva interpellació —fixi's que aquí el Conseller també ha de fer la distinció entre el text escrit i les paraules que s'han dit—: «De la seva interpellació, senyor Ribó, els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el sector financer a Catalunya, per tal de garantir la defensa dels seus interessos nacionals són els següents: Primer, crear l'Institut Català del Crèdit; segon, preparar un Projecte de Llei d'ordenació tècnica de les Caixes d'Estalvis; tercer, acomplir la Resolució del Parlament de Catalunya sobre el Projecte de Llei de creació de la Caixa Rural de Catalunya —que ja s'ha acomplert—; quart, potenciar el paper del Consell Assessor del Crèdit de la Generalitat.»

Per tant, en el segon punt, senyor Ribó, votarem també que sí.

Tercer punt, també votarem que sí, sense emetre cap judici sobre si sí, o si no; això, ho dirà, en tot cas, l'estudi que vostè demana, i, si s'escaigués, tal com vostè diu, les instàncies judicials oportunes, que, fixin-s'hi bé, no estariem, si s'arribés a aquest punt, no estarien jutjant la subjecció a dret d'una decisió

de l'Executiu català, sinó que jutjarien la correcció legal d'una acció del Govern del PSOE; que es pot equivocar, evidentment, el Govern del PSOE en el terreny de la jurisdicció de les seves accions, tal com es ve demostrant darrerament amb certa freqüència. Però, a mi també m'agradaria, aquí, fer un incís sobre el desacord dels socialistes catalans respecte la qüestió que ens ocupa perquè, és clar, vostè ens fa citacions del que han dit alguns Diputats de la Minoria Catalana, però jo li pregunto, senyor Armet, i què van dir els Diputats socialistes al Congrés dels Diputats? Que jo sàpiga, res. Que vostès hi estaven en desacord? Potser sí. Llavors haurem d'admetre una de dues possibilitats només: o que vostès utilitzen un doble llenguatge o que a vostès nos els fan cas.

Per tant, votarem que sí als tres punts. Parlem, ara, de les esmenes. No votarem, en cas que fos acceptada pel Partit Comunista, l'esmena del Partit Socialista, perquè l'article 121 no és el que regula les sessions informatives, és el 131. Nosaltres entenem que el que convé, el que s'escau, és donar compliment a la petició d'informació amb l'amplitud i profunditat que calgui, i, això, ho permet l'article 131. O sigui que, repeteixo, si s'accepta l'esmena, demanarem votació separada i votarem en contra.

Al nou apartat que es pretén introduir, si fos acceptat, votariem que sí. Ens consta que el Consell Executiu ja s'ha preocupat d'aquesta qüestió, però només voldria fer una reflexió a aquells que provoquen aquest debat amb finalitat electoral, si és que n'hi ha algun, i si no hi ha ningú, que no es doni per alludit. Els alts directius del Banc de Biscaia també segueixen aquest debat, també el segueixen, i el que aquí es pugui dir també pot posar en perill aquells mateixos llocs de treball que nosaltres, tots, verbalment, direm que defensem.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el presentant de la Moció per a indicar si accepta totalment o parcialment alguna de les esmenes.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, intentaré parlar en una posició hieràtica perquè el senyor Subirà no pugui interpretar els meus gestos com a arguments, perquè diu que jo confonc els gestos amb els sectors; ell confon les paraules —i pot ser electoralisme— quan, responent a una Moció del Grup del PSUC, fa una sèrie d'atacs polèmics al Grup dels Socialistes. Per tant, en aquesta Cambra, senyor Subirà, tothom, qui més, qui menys, utilitza allò que se'n diu oratòria i allò que se'n diu la polèmica entorn de l'oratòria per fer portar l'aigua al seu molí.

Nosaltres acceptem l'esmena del PSC perquè creiem que no desvirtua el primer punt, perquè, en primer lloc, creiem que el senyor Hortalà no se l'ha llegida bé; ells no demanen que el debat sigui en el Ple, demanen que el debat sigui en Comissió i, també —corregint una mica el que ha dit el senyor Subirà—, el que volen és traslladar a una sessió informativa de Comissió una mecànica pròpia de debat de Ple, res més que això, que, per nosaltres, seria bo perquè ampliaria la necessitat de la informació i, sobretot, tot aquest primer punt —amb esmenes o sense, senyor Subirà— volem creure que representarà un compromís més del Consell Executiu que de vegades, massa sovint, moltes vegades, no compleix, perquè quan hi ha una Moció votada, la compleixi, perquè informació, senyor Subirà, se'ns ha dit moltes vegades que vindrà, i en acabat no

ha vingut. Si es vota aquest primer punt, esperem que, si més no, hauran de venir formalment a informar, perquè fins ara s'ha dit molt que informaran, i suposo que aquest matí encara ho tornarem a sentir per boca del President de la Generalitat, però fins ara aquesta informació no ha vingut.

En segon lloc, parlem de l'Institut Català de Crèdits, que no té cap esmena, que nosaltres creiem que és bo que es voti tal com està i que en tres minuts tinguem el projecte, un projecte que és en els propòsits de capteniment del Consell Executiu. Quant de temps es capténiran, senyors del Consell Executiu?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, li prego que s'atengui al que diu el Reglament, és a dir, que es manifesti sobre les esmenes.

El Sr. RIBÓ: Era per a dir, senyor President —a part que així provocho una mica la hilaritat del Conseller d'Economia—, que no hi ha cap esmena al punt 2. Al punt 3 no hi ha cap esmena, i, al punt 4, senyor President, a un punt 4 com a afegitó, nosaltres l'acceptem, malgrat que —i aquí torno a corregir el senyor Subirà— l'estabilitat dels llocs de treball no és a mans del Banc de Biscaia. La majoria d'empreses participades del grup Catalana, i vostè ho sap millor que jo, avui són a mans del Fons de Garantia. Per tant, que els senyors del Banc de Biscaia segueixen aquest Debat no és argument, com també el va intentar utilitzar el Conseller d'Economia i Finances —llegeixi el *Diari de Sessions*—, no és argument, com a espantall, perquè no parlem de l'estabilitat dels llocs de treball. Nosaltres mantinem, doncs, aquesta Moció amb aquestes esmenes, com mantinem la voluntat, expressada parlamentàriament de fa un any i mig, senyor Subirà —campanya electoral que potser vam començar fa un any i mig—, d'investigar a fons el que hi ha sobre aquesta qüestió, no amb electoralismes, però investigar que encara no hem passat ni la porta d'entrada.

Moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Hortalà demana per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha hagut al·lusions, senyor Hortalà. Hi ha hagut simplement una indicació que potser no havia llegit bé allò..., però no són al·lusions, això.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, jo entenc que llegeixo correctament el català i que m'he llegit el Reglament, i, per tant, el senyor Ribó pot arribar a fer pensar a aquesta Cambra que jo no me l'he llegit, o que no me'l sé, la qual cosa és una al·lusió sobre la meua capacitat d'enteniment.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aclarit, senyor Hortalà, aclarit.

(El senyor Ribó demana per parlar.) Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Una petita rectificació pel malentès que ha tingut el senyor Hortalà. Jo estic convençudíssim del profund coneixement del Reglament pel senyor Hortalà. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a votació el text de la Moció.

(El senyor Armet demana per parlar.) Senyor Armet.

El Sr. ARMET: El Grup Socialista veu positiva aquesta flexibilitat quant a la posició del representant d'Esquerra Republicana en un tema d'al·lusions i aquesta flexibilitat, de vegades, és bona en un Parlament.

El Sr. PRESIDENT: No, no. El senyor Hortalà simplement no ha obeït la Presidència, però jo no li he donat la paraula. *(Rialles.)* Jo no li he donat la paraula.

(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.) Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ i CLAUS: Senyor President, abans que s'anuncïi la votació, tal com he dit, voldria demanar votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, passem a votació, primerament, el punt 1 de la Moció, però tal com estava redactat primitivament el text, és a dir fins a «tot l'afer», i després passem a votació l'addició que accepta el Grup del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest primer punt, acabant: «administració autonòmica en tot l'afer», que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest primer punt en la redacció primitiva ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació l'addició acceptada pel Diputat presentant de la Moció, és a dir, el que constituïa l'esmena del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta addició, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta addició ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

D'acord amb el que ha estat anunciat sobre les intencions de vot, penso que podem votar conjuntament els punts 2 i 3. De manera que votarem conjuntament els punts 2 i 3 de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els punts 2 i 3, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts 2 i 3 de la Moció han quedat aprovats per unanimitat.

I ara passem a votació el punt 4.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, nosaltres demanaríem una lectura en català d'aquest apartat abans que fos votat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord. Si el senyor Ribó vol llegir ell mateix la traducció?

El Sr. RIBÓ: «Que el Consell Executiu realitzi les gestions necessàries davant els organismes competents per a garantir l'estabilitat laboral dels empleats del grup Catalana, així com dels treballadors pertanyents a les empreses directament o indirectament vinculades al dit grup.»

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, de manera que el que passem a votació és el text que acaba de llegir el senyor Ribó.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil, presentada pel Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista.

El Diputat presentant té la paraula per a la defensa de la Moció.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Aquesta és una Moció subsegüent a la interpellació sobre política juvenil que es va celebrar en la sessió plenària del 30 de juny d'aquest any. En aquella interpellació vàrem intentar demostrar alguns dels dèficits que el nostre Grup veia sobre la política juvenil del Consell Executiu, i la basàvem pràcticament en cinc eixos. En primer lloc, constàvem que la política aplicada per la Direcció General de la Joventut, al nostre entendre, no ha aconseguit acostar els joves a la Generalitat. L'altre eix de la nostra crítica al Consell Executiu és que la Direcció General de la Joventut no ha comptat amb els ajuntaments a l'hora de dibuixar la política de suport als joves de Catalunya. Constatàvem també que els serveis territorials són purament intermediaris, sense cap capacitat d'iniciativa, i que els comarcals, pel que sabem, han estat endegats sense la necessària coordinació amb els ajuntaments. També constatàvem que l'Institut Català de Serveis a la Joventut ha manifestat últimament una disminució de les seves activitats, segurament com a conseqüència del cessament i de la dimissió de diferents col·laboradors de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. I l'últim eix de la nostra crítica era que, en la política de defensa dels joves, la Direcció General de la Joventut creiem que ha fet molt poca cosa per millorar les condicions i la qualitat de vida dels joves a Catalunya, fora de l'ocupació del seu temps lliure, dels concursos i de les activitats de vacances.

Davant d'aquesta crítica que fèiem al Consell Executiu, la resposta va ser un reguitzell d'actuacions puntuals que havia fet la Direcció General de la Joventut, se'ns va parlar dels premis i ajudes, de les activitats de formació, de la notificació d'activitats, dels estudis, de les inspeccions, de la documentació, de les activitats nadalenques, etcètera, i nosaltres, conscients que aquesta resposta no responia a la voluntat del nostre Grup parlamentari a l'hora d'intentar rectificar aquests dèficits que vèiem de la Direcció General de la Joventut, hem presentat una Moció dividida en cinc punts.

El primer punt diu: «El Parlament de Catalunya constata que no hi ha hagut voluntat de coordinació efectiva entre la Direcció General de la Joventut amb els ajuntaments, que ha portat com a conseqüència una insuficient oferta de serveis per als joves de Catalunya.»

Ens basem, en fer aquesta afirmació, en el fet que, segons les dades que tenim, només ha estat una vegada que els diferents ajuntaments de Catalunya han estat convocats per la Direcció General de la Joventut. És difícil poder planificar, coordinar esforços, si només s'ha fet una vegada aquest tipus de reunions. Certament, els ajuntaments ho volen, i, últimament, s'ha pogut constatar que en una reunió convocada per la Diputació de Barcelona hi han assistit més de cent consellers de joventut dels diferents ajuntaments de les comarques de la província de Barcelona.

Certament, hi ha hagut contactes unilaterals entre la Direcció General de la Joventut i els diferents ajuntaments, però no hi ha hagut aquestes reunions, que en diríem àmplies, dels diferents ajuntaments amb la Direcció General de la Joventut.

El dèficit d'equipaments de serveis en el cinturó de Barcelona fa absolutament necessari aquest tipus de coordinació.

El segon punt, per tant, és conseqüència del primer.

Demana que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a presentar en aquest Parlament, per al seu debat i aprovació, en un termini no superior a dos mesos, un programa de convenis amb els ajuntaments que contempli la creació de la infraestructura i equipaments per als joves.

Tal com deia, és conseqüència del primer, i, aquí, del que es tracta és de fer un estudi dels dèficits actuals que hi ha, tant per a equipaments com per a infraestructura, i, per tant, que no es faci una política de perdigonades, d'actuacions puntuals, sinó que es faci basada en un pla general.

El tercer punt d'aquesta Moció diu que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a desenvolupar d'una manera immediata la Llei de l'Institut Català de Serveis a la Joventut per regular les funcions i les competències de tots els seus òrgans.

Es tracta, per tant, de reglamentar el funcionament del Consell Rector de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, també les funcions i els terminis del Gerent, perquè la situació actual no és que l'Institut sigui un organisme autònom, sinó que, a més, sembla un apèndix de la Direcció General de la Joventut.

El quart punt diu que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar en aquest Parlament, en un termini de dos mesos, un pla d'actuació de millora del funcionament dels serveis comarcals de la Direcció General de la Joventut.

Aquests són uns serveis que hi ha en algunes comarques de Catalunya, però nosaltres som crítics en el sentit del seu funcionament. Pràcticament sobren una o dues hores només als joves de cada localitat, amb bastant descoordinació amb els respectius ajuntaments, i creiem que, per tant, es fa del tot necessària una coordinació amb els respectius ajuntaments i, per tant, demanem que en un termini de dos mesos es presenti a aquest Parlament un pla d'actuació i de millora d'aquests serveis.

L'últim punt diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a crear una comissió interdepartamental per a coordinar les seccions del Govern en matèria de política juvenil i, especialment, pel que fa a la política d'ocupació.»

Certament, s'han fet algunes actuacions en aquest sentit, nosaltres no volem amagar que se n'han fet, però també en política juvenil, en política d'ocupació juvenil, hem pogut constatar que el problema de l'ocupació, problema bàsic per a tots els joves de Catalunya, per a la majoria de joves de Catalunya, ha estat un acorralament del Consell Executiu envers la Conselleria de Treball. Nosaltres creiem que la Conselleria de Cultura, la de Treball, la d'Indústria, la de Política Territorial, la de Governació, en definitiva, tot el Consell Executiu, hauria de treballar en el sentit de crear una política general d'ocupació per als joves de Catalunya.

Aquesta, senyores i senyors Diputats, i per a intentar ser breu, és l'explicació que faig de la Moció que hem presentat sobre la interpellació de política juvenil.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A la Moció que ha presentat el senyor Terradellas, ha presentat esmenes només el Grup d'Esquerra Republicana. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, nosaltres

ens hem llegit molt atentament aquesta Moció, provinent d'una interpellació que es va fer aquí, en aquest Parlament, i sensibles a la política juvenil com una de les polítiques bàsiques del nostre esdevenidor com a entitat diferenciada, creiem que és molt digne de ser tinguda en consideració. De tota manera, nosaltres proposem unes esmenes, que llegiré a continuació, però, al mateix temps, donaré la posició del nostre Grup pel que fa a tota la Moció. I ho dividirem punt per punt.

Referent al primer punt, on es diu: «...el Parlament de Catalunya constata que no hi ha hagut voluntat de coordinació efectiva de la Direcció General de la Joventut amb els ajuntaments», ens hem llegit amb tota l'atenció possible el debat que es va produir quan hi va haver la interpellació, i no veiem en cap lloc, al llarg d'aquesta resposta que va tenir el senyor Conseller, que es pugui dir que no hi ha hagut voluntat de coordinació. Si aquesta coordinació ha estat deficient, no ha estat bona, això és una altra cosa, però que no hi hagi hagut voluntat de coordinació, nosaltres no ho creiem, sincerament; que sí que se n'ha fet. I, per tant, nosaltres anunciem, ja des d'ara, que, el primer punt, el votarem negativament.

Pel que fa al segon punt, on es diu: «el Parlament de Catalunya ha de presentar un pla, per al seu debat i aprovació, en el termini no superior a dos mesos, d'un programa de convenis amb els ajuntaments». Nosaltres aquest punt l'esmenem, perquè creiem que el programa de convenis... Un conveni és una acció que es produeix entre dues parts; no pot presentar un programa de convenis en dos mesos si no sap si els ajuntaments hi estan d'acord, a fer conveni. Per tant, la nostra esmena va en aquest sentit. I, d'altra banda, creiem que, primer, n'hem de tenir coneixement, d'aquest pla, i llavors, si cal, demanarem un debat, però mentre no tinguem coneixement d'aquest pla no podem demanar el seu debat. Per tant, nosaltres, la nostra esmena va en aquest sentit. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar a aquest Parlament, per a la seva consideració» —si després considerem que és digne d'un debat, farem un debat— «un programa on s'expliquin les previsions de convenis amb els municipis» —previsions de convenis, que ha de tenir la Generalitat, la qual cosa és molt interessant que es tinguin, però que no poden ser convenis fins que els ajuntaments no hi donin el seu consentiment— «en matèria de creació d'infraestructura i equipaments destinats als joves», que creiem que, sincerament, manquen a Catalunya.

Pel que fa al tercer punt, no podem fer altra cosa que assumir-lo plenament, perquè el que es demana és el desenvolupament d'una Llei que vam aprovar aquí en aquest Parlament, i això és d'absoluta lògica que es realitzi, i que nosaltres, els parlamentaris d'aquest Parlament que hem fet aquesta Llei, estem d'acord que es desenvolupi, i com més aviat millor.

Pel que fa al quart punt, nosaltres hi fem una esmena ja que demanem la supressió del paràgraf que diu «de millora», perquè aquí es diu que es demana que en el termini de dos mesos es presenti un Pla d'Actuació de millora del funcionament del servei comarcal de la Direcció General de la Joventut. Bé, el que creiem no és en un pla de millora, el que creiem és que fa falta un pla d'actuació, que no hi és, i és per això que nosaltres demanem la supressió d'aquest «de millora».

I pel que fa al cinquè punt, nosaltres no creiem que en un assumpte on ja hi ha una Direcció General de la Joventut i un

Institut Català de Serveis a la Joventut, faci falta encara una comissió interdepartamental per a coordinar les accions de govern en matèria de joventut. Llavors, potser, agafant aquesta dinàmica, més endavant haurem de demanar una altra coordinadora perquè coordini la coordinadora... No, nosaltres creiem que el que ha de passar és que aquests serveis actuïn, i funcionin. I que pel que fa a la política d'ocupació som del parer que això ha d'anar amb la política d'ocupació general que hi pugui haver en el pla d'ocupació, no com a cosa independent: un pla d'ocupació per als joves, un pla d'ocupació per a gent de quaranta anys, un pla d'ocupació per a gent de cinquanta-cinc anys. Creiem que tot això s'ha de contemplar globalment dintre del pla d'ocupació. Per aquesta raó, votarem negativament el punt cinquè.

Per resumir, nosaltres votarem negativament el punt primer i el cinquè, admitem tal com està el punt tercer i votarem favorablement els punts 2 i 4, si és que es tenen en compte les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a les intervencions dels Grups que no han presentat esmenes, i en primer lloc, doncs, el Grup de Centristes. El senyor Luna?

El Sr. LUNA (*de l'escó estant*): Desde el mismo escaño, señor Presidente, solamente para fijar la posición del Grupo respecto a la Moción presentada por el Diputado Ilustre señor Terradellas.

Por nuestra parte, somos totalmente sensibles al objeto de la Moción y en este sentido acogemos favorablemente los puntos 2, 3 y 4, si bien en cuanto a los puntos 2 y 4 desearíamos que por parte del Grupo proponente, o del Diputado proponente de la Moción se aceptasen las enmiendas presentadas por el Grupo de Esquerra Republicana de Catalunya.

En cuanto al punto primero y al punto quinto, anuncio que por parte de nuestro Grupo se votarán negativamente, en razón de que en relación al primer punto se contienen afirmaciones de valoración censoria de la actuación del Consell Executiu, que nos parece que no han sido suficientemente comprobadas a lo largo del debate; y en cuanto al quinto punto, no creemos oportuna la creación de un nuevo organismo sobre los ya existentes en la política de no creación de nuevos organismos como conviene en una situación como la actual.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El Grup Mixt desitja d'intervenir? (*Pausa.*) Senyor Planasdemunt?

El Sr. PLANASDEMUNT (*de l'escó estant*): Senyor President, només per fixar la posició del nostre Grup també. Si s'accepten les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, el nostre Grup votaria afirmativament els punts 2 i 3, amb els quals estem plenament d'acord.

No acceptariem, per les mateixes raons que ja ha exposat el senyor Luna, els punts 1 i 4 d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Suposo, senyor Planasdemunt, que vol dir els punts 1 i 5?

El Sr. PLANASDEMUNT (*de l'escó estant*): Perdó, 1 i 5.

El Sr. PRESIDENT: 1 i 5, molt bé. El Grup del Partit Socialista Unificat? (*Pausa.*) No desitja intervenir. El Grup de Convergència i Unió? (*Pausa.*) El senyor Camp té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor President, senyores i

senyors Diputats, el Diputat presentant de la Moció, el senyor Terradellas, ha fet un recordatori de la interpellació i es queixava que no havia tingut una resposta suficient. Jo crec que, precisament, va tenir una resposta prou acurada en els seus termes, doncs, per a conèixer exactament el que s'ha fet, i, concretament, ell ho resumia dient: «La Generalitat no s'ha acostat als joves...» deia concretament aquesta frase.

Jo, només a tall d'anècdota i per a recordar-ho, dir aquí què és acostar la Generalitat als joves. Doncs, posar en pràctica un pla d'ocupació juvenil que dona feina a 2.000 joves, com és això, en col·laboració amb vuitanta ajuntaments, perquè hi ha la coordinació dels ajuntaments; o bé tot el tema de convenis amb gremis, a nivell de fomentar la formació professional, a la qual s'han acollit 500 joves; o bé el pla de neteja de boscos amb el 10% de joves de menys de 25 anys; o bé tot el tema de l'enquesta sobre l'atur a Catalunya que conjuntament amb l'INEM, i amb els ajuntaments s'està duent a terme, actualment, amb 400 joves. Tot això és acostar la Generalitat als joves. O bé també que l'any 82, 70.000 nois i noies s'hagin beneficiat de les subvencions concedides per la Direcció General. Això és acostar la Generalitat als joves; o bé que 6.500 nois i noies hagin utilitzat el servei d'infraestructura de la Direcció General de Joventut. Tot això són exemples que aquesta afirmació que no s'ha acostat la Generalitat als joves és gratuïta.

Quant a la Moció estricta, el primer punt diu que no hi ha hagut coordinació efectiva, que no hi ha hagut relació amb els ajuntaments des del punt de vista de la Direcció General. Que no s'han fet reunions per a instruir, deu ser, per a donar directius. Jo m'imagino que si s'haguessin realitzat reunions per a indicar i controlar les iniciatives dels ajuntaments, estic segur que el mateix Diputat que ara ha presentat la interpellació i ara ha presentat la Moció faria el mateix però per dir que és un atemptat a l'autonomia municipal, i altres coses d'aquesta mena.

Jo crec que precisament l'actuació de la Direcció General ha estat amb tres característiques fonamentals bàsiques: la de prudència, la d'orientació i la de col·laboració. Prudència en el sentit que les relacions institucionals entre Generalitat i ajuntaments no pot comportar un intrusisme, no pot comportar un atemptat a l'autonomia municipal, i totes les subvencions, totes les ajudes que s'han demanat des del punt de vista dels ajuntaments, dins de les possibilitats pressupostàries, s'han donat. En aquest sentit, vostè diu: «Home, en el cinturó de Barcelona hi ha molts dèficits»; efectivament, de 25 milions que hi havia l'any 82 i de 28 milions que hi ha previstos per a l'any 83, s'han concedit tots, i per a citar els ajuntaments que han rebut més ajut, el de Barcelona primer de tots, el de l'Hospitalet de Llobregat, el segon; el tercer, el de Sabadell; el quart, el de Santa Coloma; el cinquè, el de Girona; el d'Olesa de Montserrat..., en fi, aniria dient tota la numeració que tampoc no ve al cas, però això per demostrar precisament que aquesta zona —com és lògic i natural— ha tingut una actuació preferent.

Tot el tema de reunions que vostè ha dit que només s'ha fet una reunió amb regidors de joventut; doncs, no, no se n'ha fet una sola, se n'han fet, concretament, les següents: a Girona, a Sort, a Tarragona, a Ripoll, a Tortosa, a Manresa, a Lleida, a Barcelona. Total de pobles que hi han participat, 160; total de regidors que hi han participat, 274.

Per tant, això són proves i no paraules que hi ha hagut una coordinació, hi ha hagut una col·laboració i una orientació de la Direcció General respecte als ajuntaments.

Quant al primer punt de la Moció, nosaltres votarem en contra, evidentment. En el segon punt de la Moció, el que farem serà, si s'accepta l'esmena d'Esquerra Republicana, votar a favor perquè existeix aquest programa, no hi ha cap inconvenient a donar-lo a conèixer al Parlament, i que tingui tothom el coneixement exacte de quin és el programa de convenis amb ajuntaments, que contempli la creació d'infraestructura i equipaments per a joves.

Al tercer punt també nosaltres votarem afirmativament.

Al quart punt, nosaltres també, si s'accepta l'esmena d'Esquerra Republicana, votariem afirmativament, suprimint la paraula «de millora», ja que representa que això no s'ha fet bé fins ara, i això no seria correcte. Actualment hi ha catorze punts de serveis administratius a tot Catalunya de la Direcció General de Joventut, i això entre altres coses és un dels Departaments, és una de les àrees del Govern de la Generalitat que té més punts de serveis administratius arreu del país. Concretament, per a enumerar-los, a Mataró, a Vilanova i la Geltrú, a Manresa, a Vic, a Sabadell, a Tortosa, ara s'inauguraran a Figueres, Valls, Olot i Igualada, i als quatre serveis de Barcelona, Lleida, Tarragona i Girona. Això, evidentment, va en relació amb la creació ja que *ex novo*, provoca que vagi *in crescendo* la seva feina, i cada dia el fet que la gent jove ho utilitzi més demostra que la seva eficàcia és necessària.

Quant al cinquè punt de la Moció, el fet de la Comissió Interdepartamental. Miri, el tema de tota la política d'ocupació és evident —i concretament el tema de l'atur juvenil— que totes les Administracions han de vetllar per a aplicar els seus recursos per a lluitar contra aquesta lacra que actualment tenim i contra aquest problema greu de l'atur en les seves diferents accepcions. Però el que sí que ha de quedar clar és que actualment hi ha una Comissió Interdepartamental, que és la del Benestar Social, de la qual forma part Joventut; existeix una Comissió Interdepartamental del Benestar Social, existeix la Conselleria de Treball, i això, per a aplicar les competències que tenim en matèria de treball —que són, recordo, competències d'execució—, doncs és suficient. Tant de bo que poguéssim utilitzar moltes més competències que no tenim —recordo que la competència en política laboral és del Govern central— i el que nosaltres demanem és que potser menys parlar, menys comissionar els problemes, i més fets, i traspassem l'INEM, que realment és una eina de gestió i una eina que pot fer funcionar la Conselleria de Treball per a lluitar contra l'atur juvenil.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el senyor Terradellas per a fixar la seva posició sobre les esmenes presentades.

El Sr. TERRADELLAS (*de l'escó estant*): Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, i tal com ha dit l'Honorable senyor President, no per a poder replicar algunes de les afirmacions, sinó simplement —tal com diu el Reglament— per posicionar-me sobre les esmenes presentades.

Sobre la primera esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres l'acceptariem en la seva totalitat, i la posariem darrera d'on parla «... d'un termini no superior a dos mesos.», o sigui que quedaria inclòs tot el text de l'esmena a partir de la frase «dos mesos» del punt 2 de la nostra Moció.

Respecte a l'esmena de supressió d'Esquerra Republicana de la paraula «millora», nosaltres també l'acceptem, però vull deixar clara la contradicció entre els arguments que s'han donat per un i per altre Grup. Esquerra Republicana demanava que se suprimís la paraula «millora», perquè fins ara no hi havia hagut res. El representant del Grup que dona suport al Govern defensa la supressió de la paraula «millora», perquè diu que ja està bastant millorat, i que no fa falta millorar-ho. Nosaltres, en tot cas, assumim l'esmena d'Esquerra Republicana, però exactament amb la filosofia que ha explicat el representant d'Esquerra Republicana, senyor Marçal Casanovas, no amb l'altra.

Moltes gràcies.

(El senyor Casanovas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanovas, vol fer un aclariment?

El Sr. CASANOVAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, únicament per a demanar que es llegeixi exactament el text resultant de l'apartat número 2, acceptada l'esmena i inclosos, com sembla ser, el «termini de dos mesos» dit pel senyor Terradellas. Jo voldria saber si se suprimeix o no se suprimeix això de «per al seu debat i aprovació», perquè de la manera que ho deia quedava dubtosa la cosa.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas vol precisar exactament el text que passa a votació?

El Sr. TERRADELLAS *(de l'escó estant)*: Sí, moltes gràcies, senyor President. El text seria el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar en un termini no superior a dos mesos, per a la seva consideració, un programa on s'expliquin les previsions de convenis amb els municipis en matèria de creació d'infraestructura i equipaments destinats als joves.»

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat ben clar; és a dir, que queden suprimides les paraules «per al seu debat i aprovació», però es manté «en el termini no superior a dos mesos», i després continua com en l'esmena d'Esquerra Republicana. Em sembla que el senyor Terradellas, doncs, ha fixat exactament el que es va votar.

Bé, en aquestes condicions anem a votar primerament el punt 1 de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 1, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 1 de la Moció ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 2, d'acord amb el text que ha llegit el Diputat senyor Terradellas.

(El senyor Casanovas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CASANOVAS *(de l'escó estant)*: Em sembla que es podrien votar els punts 2, 3 i 4, segons m'ha semblat del debat que hi ha hagut aquí.

El Sr. PRESIDENT: Bé, és que ningú no té objecció que es votin conjuntament el punt 2, amb aquest nou text, amb els punts 3 i 4? No hi ha objecció? Tothom sap el que es vota?

Molt bé, doncs, passem a votar els punts 2, tal com ha quedat d'acord amb la lectura del senyor Terradellas, el punt 3, tal com estava en la Moció primitiva, i el punt 4, amb l'accepta-

ció que ha fet de l'esmena el senyor Terradellas.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els punts 2, 3 i 4, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts 2, 3 i 4, tal com hem indicat, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació el punt cinquè.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt cinquè, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt cinquè de la Moció ha quedat rebutjat per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals

Passem ara a la Moció presentada pel Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, subsegüent a la interpellació sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals.

Té la paraula el Diputat proponent, senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, el dia 18 de maig, el Grup d'Esquerra va presentar al Parlament una interpellació que va motivar la Moció que anem a debatre.

Aquesta interpellació no es va substanciar fins al Ple del dia 30 de juny, i entre el registre de la nostra interpellació i el debat al Ple, el Consell Executiu va fer una primera intervenció en aquest afer, sota la forma d'una carta adreçada pel Conseller senyor Oller al Director de la Telefònica, amb data del 27 de maig.

En aquesta carta, l'Honorable Conseller manifestava la seva alta preocupació i la seva inquietud per una proposta de divisió territorial dels serveis de la Telefònica, que al seu judici —i al nostre— comprometia el futur de la unitat territorial de Catalunya.

També són coneguts els termes de la resposta del Director de la Telefònica, el senyor Solana. I la ulterior visita d'aquest alt funcionari a Catalunya, no solament va confirmar la nostra inquietud i els nostres temors, sinó que, a través de múltiples intervencions, rodes de premsa i contactes amb els mitjans de comunicació social, el Director de la Telefònica no solament no va apaivagar els nostres ànims, sinó que, al contrari, va confirmar el propòsit —avui malauradament ja confirmat— de consumir aquesta agressió a la unitat territorial de Catalunya.

El Consell Executiu de la Generalitat va reaccionar oficialment per primera vegada el 15 de setembre —el 15 de setembre— a través d'un comunicat en què es deia que, al marge de les consideracions polítiques, aquest fet pot considerar-se com un greu obstacle a l'estructuració de la xarxa de comunicacions de Catalunya, i, singularment, pel que fa al modern procediment en el camp de les telecomunicacions. El Consell Executiu expressava la seva preocupació per aquesta iniciativa de la Telefònica, i manifestava la seva oposició a la mencionada divisió territorial.

Sense ànim de ferir, volem manifestar que aquesta reacció,

nosaltres, l'hem considerada tardanera i mancada d'energia, i, naturalment, desprovista d'efectivitat. Al nostre judici —després del debat que va tenir lloc en aquesta Cambra, en el qual va traspuar un consens generalitzat de desacord total amb els termes i amb els propòsits de la Compañía Telefónica—, no s'havia d'esperar que el problema esdevingués irreversible. Creiem que no s'havien d'escoltar, aleshores, els cants de sirena del senyor Solana, prometent que vindria a Barcelona per arreglar l'afer i que tindria contactes amb els Presidents de les Comunitats Autònomes abans de prendre una decisió definitiva.

I ja hem vist que aquestes promeses, com deia abans, han quedat sense cap mena d'efectivitat. Al nostre modest judici —i que se'ns perdoni la immodèstia—, el que calia fer, aleshores, era anar a Madrid i plantejar el problema, no pas com un problema tècnic, sinó plantejar-lo políticament, en termes polítics i a nivells polítics, perquè es tracta, evidentment —tots vostès estaran d'acord amb mi—, d'un problema que ultrapassa, i de molt, els nivells purament tècnics.

El President Pujol, en un debat recent de política general, va manifestar, de forma contundent, quina era la posició del Consell Executiu sobre aquest tema. Va dir, el President Pujol —ho cito textualment—: «Diuen que són una empresa privada i que poden fer el que volen, sense tenir en compte cap consideració política ni lingüística. A part d'això, se'ns diu que estiguem tranquils, que podrem continuar marcant els mateixos números de sempre, de la mateixa manera, i que les nostres veus no passaran per Saragossa. Això» —deia Pujol— «és una resposta poc seriosa, i lamento que hi hagi hagut algú a Catalunya que, d'una manera molt barroera, li hagi donat suport.» Són paraules que consten al *Diari de Sessions*. Bé, jo penso que aquestes paraules són perfectes. Compartim completament aquest criteri. Però, ¿com ho farem, ara, per a obtenir una rectificació? És aquest el veritable problema. I voldria intercalar un parèntesi, en el sentit de manifestar la meua il·lusió, la meua esperança o, en tot cas, el meu desig, que en la darrera conversa a alt nivell que ha tingut l'Honorable President Pujol amb el President del Govern de Madrid, Felipe González, hagi figurat en la seva agenda de treball aquest important tema que a tots ens preocupa.

No n'he vist cap referència en els comunicats de premsa, però m'imagino que el nostre President, conscient del determini d'aquest Parlament, i en possessió d'una resolució votada per aquest mateix Parlament, devia incloure aquest tema en les seves converses amb el President del Govern espanyol.

Com ho farem —deia ara— per a obtenir una rectificació? Serà molt difícil, i temo molt que, una vegada més, ens hauran pres el número —passin-me el joc de paraules—, i ens hauran d'accontentar, probablement, expressant inquietuds, manifestant preocupacions i exterioritzant reserves, actituds totes elles perfectament passives que no ens condueixen enlloc.

Cal dir-ho una vegada més: aquesta malaurada decisió tindrà greus conseqüències a curt, a mitjà i a llarg termini. A curt termini, és evident que una dependència a llarga distància complicarà les comunicacions de les nostres comarques altament turístiques, com pot ser la Costa Brava, en moments d'acumulació de comunicacions i de personal.

El problema de la normalització lingüística, que entre tots plegats ens esforcem per conduir-lo per viarans de compren-

sió, de comprensió extraordinària, i que hi actuem amb una extraordinària cautela, corre el perill, ara, amb aquesta malaurada decisió, d'adquirir una nova conflictivitat, car és evident que s'obliga zones molt importants de la població catalana, que són exclusivament catalanoparlants, a haver d'emprar, en moltes ocasions, una llengua que no els és pròpia, perquè és molt evident que, a Saragossa, la llengua catalana no és oficial i els funcionaris aragonesos no tenen, a Saragossa, cap obligació de conèixer la nostra llengua.

Una altra conseqüència a curt termini, em sembla a mi, serà la impossibilitat de portar a terme el compliment d'una resolució que va aprovar aquest Parlament —exactament la resolució 59/I, aprovada per la Comissió de Justícia el 23 de juny de 1982—, sobre la implantació d'un servei telefònic vàlid per a tot Catalunya, amb la finalitat de comunicar amb els diversos serveis d'extinció, salvament i socorrisme més escaients en cada cas i circumstància.

Després d'aquesta decisió de la Telefónica cal preguntar-se si per a fer això haurem de demanar permís a Saragossa. ¿i per a fer canalitzacions telefòniques, per exemple, per carreteres, camins i autopistes, a qui ho haurem de demanar? I podríem citar, com aquests exemples, una llarga tirallonga de problemes i d'obstacles que se suscitaran fatalment si aquesta malaurada —ho repeteixo— decisió no arriba a ser rectificada.

El Conseller Oller, en una intervenció que jo vaig apreciar molt arran de la meua interpellació, ens recordava les enormes possibilitats que oferia la línia telefònica, que passaria de ser un simple mitjà de comunicació personal per a convertir-se en un centre de transmissió de dades a través del complex telèfon-televisió, videotext, i em sembla claríssim que, des d'una ciutat llunyana, que no té les mateixes preocupacions que tenim nosaltres, no es podran alimentar els bancs de dades amb les informacions que puguin interessar al Pallars o a la Ribera de l'Ebre, per exemple.

I totes aquestes consideracions que em permeto de fer a les senyores i als senyors Diputats, jo crec que tots vostès les comparteixen, però, al nostre judici —a judici del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya—, més enllà d'aquestes consideracions d'ordre, podríem dir-ne, pràctic, nosaltres hi veiem un rerafons polític. Un rerafons que s'endevina, si no es diu clarament, al voltant o al darrere d'aquesta decisió. Ja seria molta casualitat que Catalunya fos l'única de les disset Comunitats Autònomes que queda amputada, seccionada, desmembrada territorialment en un afer de primeríssima importància i amb una clara projecció de cara a la tecnologia del futur.

Recordàvem, en la nostra darrera interpellació, la temptativa que es va fer en temps del franquisme, de segregar la província de Lleida i d'incorporar-la al Valle del Ebro, i ara es parla de suprimir la Llotja de Fruita de Lleida i de traslladar-la a Tolosa. Ja sé que l'Honorable Conseller d'Agricultura ho ha desmentit oportunament, però, senyories, convindran amb mi que ja és inquietant i és preocupant que coses com aquestes hagin de desmentir-se.

Volen una altra prova de la possible càrrega política que hi ha darrere d'aquesta decisió? Mireu, el dia 27 de setembre, la premsa de Barcelona publicava una informació en què es deia que la Diputació General d'Aragó s'oposarà a la petició de rectificació que formularà la Generalitat de Catalunya. I això ho feia, segons la nota publicada a la premsa, sota el pretext que

una cosa és la xarxa estatal i una altra cosa són les xarxes autonòmiques i que, evidentment, en cap cas les xarxes autonòmiques no han de tenir cap mena de prevalença sobre les xarxes estatals. I jo em vaig fer immediatament aquesta reflexió: heus ací una aplicació a posteriori de la filosofia que inspirava la difunta i encara insepulta LOAPA en el moment de tractar de les prevalències de funcions entre els uns i els altres.

No crec... És a dir, afirmo que ni ens hem de barallar amb els aragonesos ni ens hem de barallar amb ningú, però no puc deixar de manifestar la meua preocupació per aquesta interpretació tan peculiar de com s'ha de fer l'autonomia a casa dels altres. Jo voldria fer una pregunta, i seria la següent: què passaria si la decisió de la Telefònica, per comptes d'incorporar les províncies de Lleida, Girona i Tarragona a Saragossa, hagués incorporat les províncies d'Osca i Terol a Barcelona? Formular la resposta és endevinar la contesta, formular la pregunta, millor dit, és endevinar la contesta.

No creiem que la Moció que presentem necessiti cap més tipus de defensa, entre altres raons perquè la Cambra va aprovar ja amb una substancial majoria una resolució molt més dura, més enèrgica que la Moció que tinc l'honor de presentar aquest moment.

No us amago que hauríem preferit que hi hagués hagut algun Grup que hagués esmenat la nostra Moció introduint-hi caràcters de més duresa i de més energia. Això no s'ha fet, i no som nosaltres, els presentadors de la Moció, els més indicats per a esmenar-la.

Aquesta Moció, n'estic segur, serà aprovada per aquest Parlament. D'aquesta manera haurem donat amb la Resolució i amb la Moció totes les armes dialèctiques al nostre Consell Executiu per tal que interpreti prop de qui sigui aquesta voluntat que haurem manifestat ja reiteradament. I, a més a més, el Consell Executiu tindrà tota la raó.

Esperem, doncs, que aquesta Cambra donarà no una majoria, sinó una unanimitat a la Moció que nosaltres presentem i que el Consell Executiu, interpretant-la, faci tot el que estigui al seu abast per revocar o per fer rectificar una decisió que nosaltres no dubtem a qualificar d'inoportuna, d'indesitjable i de mancada de respecte per a la unitat territorial de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, a aquesta Moció no s'ha presentat cap esmena. Per tant, passem directament a la intervenció dels Grups no esmenants, i entre aquests pot començar el Grup de Centristes. El senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Desde el escaño, señor Presidente, para manifestar que nuestro Grupo comparte, básicamente, las preocupaciones expresadas por el señor Diputado Víctor Torres y que votaremos afirmativamente la Moción.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt? *(Pausa)* No es manifesta el Grup Mixt sobre la qüestió? Pel Grup del Partit Socialista Unificat, el senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Sí. Molt breument, senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats perquè el nostre Grup comparteix en una gran mesura les paraules del senyor Víctor Torres. Aquesta preocupació és una preocupació a mi em sembla de la Cambra, que s'ha posat de manifest en diferents iniciatives que s'han pres, preguntes, interpellacions, avui aquesta Moció i fins i tot en el debat que vàrem tenir en aquesta

Cambra, en el debat General, últimament. A nosaltres ens sembla que té una importància, efectivament, política. No pensem que aquest sigui un problema estrictament tècnic. I si més no, tot problema que sembli estrictament tècnic amaga també opcions polítiques, encara que només sigui per la manca de la sensibilitat a l'hora d'abordar les qüestions tècniques, que també és una opció política aquesta manca de sensibilitat.

Nosaltres pensem que, tècnicament, estan totalment justificades la inquietud i la disconformitat que s'expressa des de Catalunya, tant sigui pel nombre d'habitants d'aquestes comarques, d'aquestes zones de Catalunya, com per la implantació industrial que hi ha en algunes d'elles com pel pes de centres d'investigació d'universitat que hi ha també en d'altres. Per tant, a nosaltres ens sembla totalment injustificada des del punt de vista tècnic i des del punt de vista polític aquesta opció que s'ha fet, aquesta decisió política, que creiem que no té cap base tècnica.

Nosaltres no voldríem que això pogués suposar en cap moment ni es pogués interpretar com un enfrontament amb la Comunitat Autònoma aragonesa. Jo crec que hauríem d'evitar de fer comparacions de què passaria si això els passés a ells. Jo crec que això no ajuda a fer entendre la validesa dels nostres plantejaments, no hem de plantejar-ho com un enfrontament segurament amb una Comunitat Autònoma que està molt lluny d'estar a prop dels centres de decisió dels que han pres aquest decisió.

Nosaltres no hem presentat esmenes a aquesta Moció perquè, com la Cambra sap, vàrem votar afirmativament la Resolució, en el debat de Política General que vàrem fer, que anava en aquest mateix direcció, jo diria una mica més lluny que expressar la necessitat que el Consell Executiu interpreti davant de l'Administració Central la disconformitat i la inquietud. Nosaltres pensem que aquella Resolució va anar una mica més lluny, com ara deia molt bé l'Ilustre Diputat senyor Torres. Nosaltres per això no hem presentat una esmena a aquesta Moció, tot i que pensem que reafirmar —i per això nosaltres hi votarem a favor—, reafirmar la posició d'aquesta Cambra entorn d'aquesta necessària negociació que nosaltres pensem que encara no està tancada per a impedir que aquesta decisió cristallitzi, que de nou aquesta Cambra manifesti la seva posició, ens sembla una cosa positiva.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista? Té la paraula el Diputat Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Senyor President, des de l'escó mateix, para manifestar que el Grupo Socialista votará favorablemente el texto literal de la Moción ya que obedece, fundamentalmente, al criterio que ya hemos votado en una resolución del Grupo Mixto, hace unas semanas.

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Convergència i Unió? Té la paraula el Diputat senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari votará favorablement aquesta Moció perquè aquest és un tema que ha estat ja plantejat diverses vegades en aquesta Cambra: el text de la interpellació del Diputat Víctor Torres, les paraules contundents del Molt Honorable President de la Generalitat en el debat de Política General, la resolució votada en el mateix debat...

Amb tot voldria precisar alguns punts que té aquesta decisió de la Companyia Telefònica. I em referiré, en primer lloc, a les comunicacions. Es diu que això no afectarà, que podrem marcar els mateixos números, que les comunicacions seran possibles. Naturalment, que seran possibles. Tècnicament, en comunicacions es pot fer avui pràcticament tot. Hi ha aquella anècdota que explicaven a Anglaterra quan deien que un ciutadà situat al peu del Big-Ben rebia els senyals horaris que emetia el rellotge de Londres més tard que el que el rebia un radioescolta situat a Melbourne, situat a Wellington, a Nova Zelanda, precisament als antípodes. Naturalment, el senyal que es transmetia mitjançant les ones electromagnètiques, a 300.000 quilòmetres per segon, arribava abans a Austràlia que no pas el so emès per la campana del rellotge que, amb la velocitat del so, arribava a aquell observador situat al peu de la torre. Tècnicament tot és possible. Tècnicament podem marcar qualsevol número i podem parlar amb telèfons situats als antípodes.

Però això no és el tema. Això no és el problema. Hi ha altres punts. De la mateixa manera que les comunicacions poden anar per diferents circuits, hi ha unes grans rutes de comunicacions, hi ha unes grans vies de comunicacions. Hi ha el que podríem anomenar les autopistes de la comunicació. I a on aniran aquestes autopistes de la comunicació? A on aniran aquestes grans rutes de la comunicació? Evidentment, a les capitals de zona. I quines són les capitals de zona? Barcelona i Saragossa, la capital de la zona nord-est de la Companyia Telefònica. I això és una cosa perjudicial. Els centres de decisió de la Companyia Telefònica se situaran a les capitals de zona, en els llocs a on van les grans autopistes de la comunicació, per bé que una comunicació després pugui passar a través de l'autopista i a través d'algun altre complicat circuit. I, naturalment, a 300.000 km per segon; d'això, no se n'adonarà cap orella, cap observador.

I els centres de decisió, els centres de decisió de la Companyia es centralitzaran també en aquestes capitals de zona. A allà se centraran les infraestructures, els centres de càlcul. Ho ha dit el senyor Luis Solana; ho deia en una explicació que va fer a la premsa; deia: «la reorientación se refiere, únicamente, a cuestiones administrativas y a los centros de apoyo; los grandes almacenes de cables y postes...», deixo aquesta anècdota de «cables y postes» per els ocells que s'hi colloquen de tant en tant. Però deia també «los grandes centros informáticos». Els grans centres informàtics es col·locaran a les capitals de zona. El centre informàtic de Barcelona, evidentment, a on serà? A Barcelona. Però a on serà el centre informàtic de Lleida? I el de Girona? I el de Tarragona? És que hi haurà prou capacitat per a haver-hi un centre informàtic a Lleida, a Girona i a Tarragona? O de moment faran un centre informàtic a Saragossa per a les capitals de Lleida, Girona i Tarragona?

Es parla que és necessària una minimització de costos, i en conseqüència que cal una planificació conjunta. A nivell català, el Govern autònom, les exigències de la Generalitat en matèria de comunicacions, exigències a nivell català, a nivell de tot el territori de la Comunitat Autònoma, com es podran cobrir? El senyor Solana parla, ha parlat que hi haurà un interlocutor per a parlar amb la Generalitat. Un interlocutor únic per a parlar amb la Generalitat. I jo em pregunto, que serà aquest interlocutor? Serà, per ventura, un executiu?, un

home que podrà decidir? Aleshores no té sentit la divisió que proposa la Telefònica. Aleshores, si aquest interlocutor de la Generalitat pot decidir, Catalunya ja serà una zona. I si no ho és, si no és una persona executiva, què serà?, serà per ventura una *azafata* de relacions públiques que agafarà el telèfon quan s'hi adreci el President de la Generalitat o qualsevol Conseller? Aleshores, no servirà absolutament de res, aquest interlocutor. La resposta del senyor Solana dient d'aquest interlocutor davant de la Generalitat, o és un engany, o és una burla o, en tot cas, és una cosa que comportaria trencar l'estructura proposada i anar amb una estructura racional que donés a la Companyia Telefònica les divisions de les Comunitats Autònomes.

Hi ha altres punts d'aquest aspecte econòmic. Hi ha l'aspecte, per exemple, de la investigació, de la indústria electrònica. Més d'un 50% de la capacitat de producció d'indústria electrònica està col·locada a Catalunya, aplicacions de videotext, de teletext, del futur de les comunicacions amb telèfon. A on anirà l'aplicació de totes aquestes indústries? A on anirà l'aplicació de tots aquests productes si només es fa un gran centre d'investigació a Madrid? Allà a on s'investiga normalment és allà a on es dirigeix també la inversió. I, aleshores, aquestes empreses, aquest 50% de capacitat productiva de material electrònic que és a Catalunya pot veure's seriosament compromès si les divisions de Companyia Telefònica es fan com fins ara s'ha mantingut.

Es parla que Telefònica, s'ha dit, és una empresa privada. Els darrers Presidents de Telefònica han estat el senyor Antonio Barrera de Irímo, el senyor Tomás Allende García Baxter, el senyor Salvador Sánchez Terán, el senyor Luis Solana, persones perfectament vinculades amb l'empresa privada. Però hi ha un altre aspecte en aquest sentit, hi ha un altre aspecte greu, que és que en el Consell d'Administració de la Companyia Telefònica hi ha un conegut militant del Partit dels Socialistes de Catalunya, entre dotze vocals del consell d'administració. I aleshores, és clar, jo em pregunto si això no té una major importància pel fet que siguin aquestes persones, precisament, les que hagin donat el vist-i-plau a aquesta decisió de la Companyia Telefònica.

S'ha parlat, i n'ha parlat el Diputat presentador de la Moció, si això s'havia desenvolupat, si això havia tingut lloc en la conversa que havia tingut el Molt Honorable President de la Generalitat amb el President del Govern. Era a l'agenda de temes de conversa, era a l'agenda i malgrat que la conversa va durar gairebé quatre hores no tots els temes varen poder ser abordats en aquell moment de paraula i alguns varen quedar postposats a ser debatuts posteriorment per escrit a través de cartes. Aquest va ser un d'aquells temes en què no es va poder establir el contacte de paraula, però a través de cartes s'ha iniciat ja una correspondència per tal de solucionar aquest tema.

Jo crec que hi ha, finalment, un punt, que és l'aspecte més polític del tema, que és que per a la Companyia Telefònica, per a les 10.000 persones de la Companyia Telefònica que treballen a Catalunya, per a les 55.000 persones que treballen a la Companyia Telefònica fora de Catalunya, Catalunya com a entitat, Catalunya com a nacionalitat, ha deixat d'existir. Aleshores, jo demanaria al senyor Solana, quan ve i visita l'edifici de la Companyia Telefònica, que tregui el cap per la finestra i que vegi que davant té una plaça que es diu plaça de Catalunya, que ja fa molts anys que algú li va intentar canviar el nom, però que per

nosaltres té una entitat i un nom concret.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació, el text de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea

Segueix ara la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea, presentada pel Diputat senyor Agustí Forné, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Diputat presentant té la paraula.

El Sr. FORNÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Moció és subsegüent a la interpellació que el 30 de juny es va formular en aquesta sala. En realitat, l'intent que la interpellació va produir, pel nostre Grup, i la subsegüent moció, avui serà motiu de retirada, després d'unes explicacions que considero necessàries, prèviament, per tal de donar complet coneixement a les senyores i als senyors Diputats.

El dia en què es va fer la interpellació, el senyor Conseller, entre altres coses, va fer unes afirmacions que jo entenia que corresponia, d'alguna manera, aclarir, perquè ell deia que no hi havia hagut possibilitats d'arribar a un acord per tal de nomenar el decret de segregació del nucli de l'Aldea fins el dia 30 de març, i que aquest dia va rebre una comunicació signada per tots els partits polítics a l'Aldea. Concretament, deia que: «Els sotassignats es comprometen que el nomenament de l'Ajuntament de l'Aldea sigui constituït oficialment...» —i aquí hi ha unes signatures de diversos partits polítics. Més avall, continuava dient: «De tota manera, aquí signen una sèrie de senyors de tota la Junta». És evident que al que s'estava referint el Conseller de Governació era a un escrit adreçat per la Junta de Clavegueres de l'Aldea, una Junta de Clavegueres que d'una manera un tant estranya apareix en tot el procés de la segregació de l'Aldea, en el qual va tenir molt més ressò que la mateixa Junta de Segregació i que el mateix municipi de Tortosa, que havien arribat a un acord perquè la segregació es donés.

El Conseller de Governació va explicar-nos també aquell dia que s'havia advertit tant a la Junta de Clavegueres com a l'Ajuntament de Tortosa com a la Junta de Segregació que tenien com a data *tope* per a poder participar de forma directa en les eleccions municipals el dia 1 de març. El que és evident és que quan no es va arribar a un acord és perquè els senyors que estaven en aquells moments fent d'interlocutors amb el Conseller de Governació no eren tots els partits polítics que estaven representats al municipi de l'Aldea, i que, per tant, podien tenir un interès determinat que les eleccions es poguessin produir, també, al nucli a segregar. L'únic partit polític que estava representat allí era el de Convergència i Unió, l'únic partit, per

tant, responsable que en aquells moments la segregació no hagués pogut ser feta en el moment adequat per a poder participar en les eleccions municipals.

De tota manera, en la sessió del 30 de juny, el Conseller de Governació ens deia que s'havien fet les gestions oportunes per tal de sol·licitar eleccions parcials al municipi de l'Aldea i que, mentrestant, procedirien al nomenament d'una gestora; que es farien gestions polítiques —les quals el nostre Grup ignora fins a quin punt s'han arribat a realitzar— i que, en cas que no s'arribés a cap acord polític, actuarien segons la legislació per tal de nomenar la gestora. El que és cert, el que és evident —i aquest és el motiu que fa que avui retirem la nostra Moció— és que el municipi de l'Aldea tindrà eleccions convocades parcials per l'Administració central el dia 6 de novembre. Això fa que la nostra inquietud quedi plenament satisfeta quant al fet que el nostre desig era que aquest municipi tingués un ajuntament netament representatiu per a tots els ciutadans.

Aquest és el motiu que fa que retirem la Moció, però aquesta intervenció també era deguda a la necessitat d'aclarir una sèrie de punts, per tal que —i el Diputat que els parla ho voldria— aquest fet no es repetís en situacions que es poden produir de manera similar i en properes ocasions, en el cas concret del nucli de l'Ampolla-Perelló.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el Grup presentant retira la Moció, no? *(Pausa.)* Bé, en aquestes condicions, doncs, no procedeix ja cap posicionament dels Grups ni, naturalment, votació.

Preguntes amb resposta oral

Aleshores, passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és Preguntes amb resposta oral.

Voldria comunicar a les senyores i als senyors Diputats que en la llista que havia estat establerta, que comprenia vuit preguntes, hi ha unes modificacions importants, per tal com el Consell Executiu, millor dit, els Consellers afectats, en nom del Consell Executiu, i d'acord amb l'article 138.6 del Reglament, ens comuniquen que demanen que siguin posposades per a l'ordre del dia de la sessió vinent les preguntes que figuraven amb el número d'ordre 3, 4, 5 i 7 de la llista, és a dir, la del senyor Francesc Subirà i Rocamora, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, registre 7774, la del senyor Joan Besa, del Grup parlamentari de Centristes, registre 7799, la del senyor Joan Hortalà, del Grup d'Esquerra Republicana, registre 7872, i la de la senyora Teresa-Eulàlia Calzada, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, registre 7920.

Queden, doncs, només per a ésser substanciades en aquesta sessió les preguntes que portaven els números d'ordre 1, 2, 6 i 8. S'ha manifestat també a la Presidència que si no hi hagués inconvenient per part dels Diputats afectats, es demanaria que les preguntes 6 i 8 passessin davant de les preguntes 1 i 2, en aquest moment. No hi ha inconvenient per part dels senyors Ayguadé i Terradellas i per part del senyor Vallvé? *(Pausa.)*

Bé, aleshores, comencem directament amb les preguntes 6 i 8, és a dir, la que formula el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat al Consell Executiu, sobre les pressions rebudes pel President de la Generalitat en relació amb el tema de Banca

Catalana, i la que formula el Diputat senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, sobre quines han estat les pressions rebudes pel President de la Generalitat en relació amb el tema de Banca Catalana. És evident que les dues preguntes fan referència a la mateixa qüestió i, aleshores, per analogia amb l'article 130.2, tenim ja, seguint precedents anteriors, la pràctica que el Consell Executiu pot acumular, si ho desitja, les seves respostes.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les pressions rebudes en relació
amb Banca Catalana*

Comencem, doncs, amb la pregunta del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat sobre les pressions rebudes pel President de la Generalitat en relació amb el tema de Banca Catalana.

Per a formular la pregunta, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta pregunta sorgeix en el moment que el President de la Generalitat afirma des d'aquesta tribuna que ha rebut pressions sobre el tema de Banca Catalana, i, immediatament, ho relaciona amb la LOAPA.

Nosaltres —com hem dit durant aquest matí, en el debat anterior de la Moció— fa un any i mig aproximadament, des de juny del 82, que estem darrera d'aquesta qüestió, buscant-ne el fil conductor i un aclariment parlamentari.

Se'ns podrà dir —com es va fer servir pel President en el debat de política general, com ha fet servir avui, també, el portaveu de Convergència i Unió— que quan s'esgoten els arguments polítics es passa als arguments personals. Nosaltres parlem d'arguments político-institucionals. Si de cas, fou el President de la Generalitat que els va transformar en personals quan va dir que ell —sols ell— havia rebut pressions sobre el tema Banca Catalana.

Per a nosaltres és inadmissible que per Catalunya i pel nostre autogovern es pugui pressionar el President de la Generalitat. És antidemocràtic i atempta contra el marc constitucional que el President d'un òrgan d'autogovern pugui ser objecte de pressions. I, en aquest sentit, volem manifestar solemnement tot el nostre suport al President de la Generalitat, en qualsevol acció que com a tal President emprengui en resposta a aquestes pressions.

Ara bé, la pregunta que ens ve a la ment, immediatament, és: Qui ha pressionat el President de la Generalitat? Com l'ha pressionat? Sobre quines matèries l'ha pressionat? Volem informació concreta —i perdonin que siguem reiteratius—, insistim en la informació que no tenim, la vol l'opinió pública —com dèiem—, la volem nosaltres, ens temem que potser no la tindrem tampoc en aquest afer concret.

Constantment el President de la Generalitat, quan s'ha tractat del tema, ens ha dit: «En parlarem, en començarem a parlar...» Diu, textualment, en el discurs —senyor Subirà, si té el *Diari de Sessions*, corrobora-ho—: «Jo ja sé més coses...» —ell sí, nosaltres no. Constantment està dient que sap coses, però aquí no s'han dit. En el debat de política general es va fer, com ja he dit abans, un *dribbling* sobre el tema, ens va dir: «En parlarem, en sé més coses», i es va arxivar. I es va passar immediatament al tema de la LOAPA com un element relacionat

amb les pressions.

Aquí podríem anar per la línia argumental, que tenim un President que ha resistit les pressions, com va dir ell. Un President —com es diria eufemísticament— màrtir per Catalunya, que està aguantant les pressions per a defensar les institucions d'autogovern, quan se'ns pressiona amb la LOAPA. A nosaltres, senyors del Govern i senyors de Convergència —com ja he dit abans—, poca pressió ens faran amb el tema LOAPA, perquè vam ser el primer Grup que va demanar el recurs d'inconstitucionalitat, i puc citar testimonis de com destacats dirigents de Convergència Democràtica no volien recurs previ a la LOAPA, i hores que va costar el convenciment per a arribar a aquest recurs previ.

Nosaltres preguntem quines pressions ha rebut el President. No ens creiem que les pressions puguin remetre's a la LOAPA. No ens ho creiem perquè no hi ha cap relació directa. És més, si el senyor Jordi Pujol i Soley és pressionat sobre la LOAPA i ell hagués tingut mai la temptació —que va dir que no— de recular sobre el tema, senyors Diputats i senyores Diputades, el Parlament de Catalunya havia pres l'acord solemne d'anar endavant amb un recurs previ. El Parlament basc i el Govern basc l'havien pres. Cinquanta parlamentaris de l'Estat espanyol l'havien pres. Per tant, si ell estava disposat a recular o li pugués passar aquest pensament, no pas per altres Grups ni per altres institucions, ni pel mateix Govern de la Generalitat, suposem. Per tant, no lliguem directament el tema de la LOAPA amb les pressions. No s'hi val, perquè és una cortina de fum que amaga les pressions.

Quins altres temes poden ser objecte de pressió, en el cas de la Generalitat? Aquesta és la qüestió que demanem. És que el poden tornar a pressionar? Volem que ens ho contestin; no volem tenir un President pressionable; volem tenir un President al més ferm i segur en el seu càrrec.

Ell diu, en la seva resposta, a continuació, que «sap més coses, que el mes de setembre i el mes d'octubre han passat coses». Quines coses? Si nosaltres estem àvids de saber aquesta informació. Però el més greu és la base objectiva que demostra que l'actual President de la Generalitat és pressionable sobre aquest tema. Per què es pot pressionar en Jordi Pujol sobre aquesta qüestió? Es pot dir: perquè és el President de la Generalitat. Bé, el lehendakari Garaicoetxea, per amenaçar-lo sobre la LOAPA o sobre qualsevol altre tema autonòmic, no li poden fer servir aquesta pressió.

Si tinguéssim un altre President de la Generalitat segurament no se'l podria pressionar sobre aquest tema. No parlem, doncs, de pressions sobre institució, ni parlem, doncs, de pressions sobre la Presidència, ni parlem de la LOAPA, sinó parlem de la relació personal amb el tema, que és la base objectiva de tota possible pressió. Si, les pressions, les ha fetes el Govern de l'Estat, el Govern del PSOE, o l'anterior Govern de la UCD —no ho sabem, esperem que ens ho contestin—, o han vingut d'esferes oficials, bé, ens ho pot dir ell. Ens ho pot dir el mateix Govern de l'Estat, o esferes oficials, o, fins i tot per analogia, ens ho podria dir algun altre Grup d'aquesta Cambra. Nosaltres hem criticat l'operació en tots aquells aspectes que considerem lesius per a Catalunya, fins i tot la venda i la forma com el Govern del PSOE ha despatxat aquesta qüestió, i no ens cansarem de dir-ho i de criticar-ho i de tornar a dir que aquest és un tema que ens hauria d'aclarir, aquí, el Govern de

Catalunya; a Madrid, el Govern de l'Estat.

La nostra demanda, doncs, connecta legítimament amb la demanda d'informació. Aquest és el joc parlamentari, senyor President; si nosaltres hem de controlar l'acció de l'Executiu, ens cal informació, i és vostè qui obre el tema, aquest nou tema que ens ocupa la pregunta, quan cita per primera vegada que hi ha hagut unes pressions sobre la seva persona. Nosaltres volem fer acció i impuls, fins i tot, suport com he dit al principi; cal que ens aclarim: on som i quin és el tipus de pressions. Fins ara, senyor President, en català, el que vostès han practicat sobre aquest tema és el que se'n diu «una volada de coloms», perquè jo el convido i convido tots els senyors Diputats a repassar els *Diaris de Sessions*, a veure on hi ha un bri d'informació del Consell Executiu sobre aquesta temàtica.

Estem o no estem d'acord en la solució d'aquest problema? —li deia aquest matí. I podria citar una altra vegada la contradicció entre el senyor Cullell, Conseller d'Economia, o el senyor Molins, o el senyor Trias Fargas, o el senyor Jordi Pujol, que en una entrevista acaba de dir: «Hoy en día nos hemos de felicitar que la problemática de Catalana se haya resuelto.»

Estem o no estem d'acord que està resolt? Per exemple, en aquest pla de la informació: nosaltres, les pressions, ens temem, que, com va dir el senyor President, han existit, sinó no ho hauria dit, suposem; han estat un dels motius del que ja hem criticat, la no-actuació del Consell Executiu sobre aquest tema, la manca de força moral del Consell Executiu per a actuar sobre aquest tema, la manca del que un altre portaveu ha dit, des d'aquesta Tribuna, d'honorabilitat, que en altres països democràtico-liberals hauria portat a Comissions d'enquesta, hauria portat a esclariment, a *luz y taquígrafos*, i hauria portat a altres decisions. El problema no és moral, senyor President, el problema és la manca de força executiva per a actuar, durant un any i mig, sobre un forat econòmic que avui quasi equipara el pressupost de la Generalitat del 1983. I ens podran dir, com va dir el senyor Conseller, que la força moral la tenen dels vots. Però, bé, per què no actuaven amb la força dels vots? Per què no portaven, amb la força dels vots, el tema a aquest Parlament? Per què no votaven crèdits extraordinaris? Per què no avançavem en aquesta línia d'actuació democràtica? Nosaltres creiem que s'ha perdut molt de temps en aquesta qüestió, que s'ha arribat a uns graus de degradació per aquesta no-actuació i aquesta és la principal responsabilitat que, mentre no se'ns expliqui el contrari, la lliguem a aquestes pressions de les quals ha estat objecte el President de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el Diputat senyor Armet, per a formular la seva pregunta.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el recent debat de política general vaig afirmar que la crisi de Banca Catalana havia posat en evidència que la màxima institució del Govern autonòmic estava encarnada en una persona, sense la llibertat política suficient per a defensar, en tot moment i en qualsevol circumstància, els interessos nacionals de Catalunya, i, per tant, la credibilitat institucional estava qüestionada.

En resposta a aquesta intervenció, el senyor Pujol va reconèixer, literalment, que aquest era un tema que als uns i als altres, als d'abans i als de després i als del mig, els havia servit

per a fer-hi pressions. La gravetat d'aquest reconeixement, senyores i senyors Diputats, no pot ser ignorada per ningú. De fet, en la nostra intervenció, expressàvem la preocupació per la possibilitat que la institució d'autogovern de Catalunya pogués estar mediatitzada per pressions extrapolítiques. El senyor Pujol ha reconegut el fonament de les nostres temences, aquest reconeixement és gravíssim. En primer lloc, perquè es produeix *a posteriori*, i no pel que es veu quan les pressions van tenir lloc. El senyor Pujol, en bona conducta democràtica, hauria d'haver donat a conèixer al Parlament l'existència d'aquestes pressions permetent valorar les diferents opcions a prendre.

En segon lloc, perquè la mateixa existència de les pressions debilita les institucions, la fan més vulnerable a atacs i a condicionaments estranys en les circumstàncies polítiques normals en el joc democràtic. I aquest debilitament té lloc en un moment de gran transcendència per a la consolidació de la nostra autonomia.

El senyor Pujol afirma que ha resistit aquestes pressions. Aquesta afirmació no ens tranquil·litza ni ens sorprèn. Evidentment que ha d'haver resistit les pressions —només faltava que el senyor Pujol confessés que, conscientment, ha pres mesures de govern indignes, contràries a la seva consciència i el seu criteri polític, cedint a pressions que posaven a l'altre costat de la balança algun tipus de benefici personal del caràcter que fos. Aquesta afirmació, per tant, és banal i estem disposats a anar més enllà; volem creure que el senyor Pujol parla sincerament quan afirma que el seu únic mòbil és el servei a Catalunya i que, guiat per aquest servei, no cedirà mai a aquestes pressions. Però el problema no és tan senzill, què vol dir cedir a pressions? Hi ha casos òbviament flagrants, però n'hi ha d'altres que no ho són tant; hi ha casos en què el límit fronterer entre el que en consciència s'ha de fer i el que no s'ha de fer és tan difícil de definir que, d'una manera natural, un mateix, inconscientment tendeix a pensar que obra rectament quan, en realitat, pot estar cedint a arguments que es nega a reconèixer, i és molt humà que així sigui.

Si nosaltres valorem l'actuació del Consell Executiu durant tres anys i mig, observem una actitud de passivitat, d'inhibició, i, per tant, de no-actuació decidida en relació amb compromisos que el mateix Govern havia expressat al poble de Catalunya. La creació del Consell Assessor de Crèdit barrejant per primera vegada a la història, amb un plantejament polític, bancs i caixes; la no-actuació sobre òrgans de govern de les caixes, quan les caixes intentaven una política d'apalancament de la Banca Catalana; la política no decidida de creació de l'Institut de Crèdit que hauria permès, sens cap mena de dubte, complir un compromís electoral, però tenir un instrument públic al servei de Catalunya, i, en última instància, la passivitat des de l'inici de la crisi oberta de Banca Catalana, deixant passar uns mesos i estant en una actitud passiva esperant que el temps pogués millorar les coses quan, en bona tècnica financera, sabem perfectament que els problemes d'una institució es resolen en quaranta-vuit hores o no es resolen. I el fet més alarmant: la impossibilitat absoluta d'actuar de forma decidida com a Govern nacional de Catalunya per a garantir la catalanitat no nominal, sinó efectiva, d'aquesta institució que desapareixia d'unes mans i passava, evidentment, a la tutela del sector públic, impossibilitat real de poder fer aquesta política,

perquè coincidís amb la màxima autoritat nacional de Catalunya la figura creadora i impulsora i que participà en el desenvolupament del que ha estat la segona crisi bancària d'Europa més important en els últims anys.

Tot el complex joc de les institucions polítiques i administratives de la democràcia està pensat, precisament, per a garantir que les possibles febleses i extralimitacions dels governants tenen un contrapès adequat en el joc dels controls i recanvis que els mecanismes democràtics posen en peu. Quan el senyor Pujol afirma que abans i ara ha rebut pressions, sembla desconèixer que, qualitativament, no tenen el mateix significat; abans només afectaven els seus negocis particulars i la seva carrera política, ara afecten la llibertat política de la institució d'autogovern dels catalans, el cor mateix, per tant, de l'autonomia.

Encara que el senyor Pujol pugui dir que ha estat sempre al servei de Catalunya, ha d'entendre que ara, a més d'estar-ne al servei, encarna i representa la màxima institució del Govern autònom i que, per tant, la situació no és la mateixa. Això, al senyor Pujol, li costa d'entendre-ho.

L'existència de pressions és, doncs, un fet d'una gravetat política que no pot ser qüestionada i volem posar l'accent en la gravetat política del fet. Que quedi clar, senyores i senyors Diputats, la precisa dimensió política de les nostres preocupacions, que s'inscriuen en allò que ha de constituir una funció permanent d'aquesta Cambra com és vetllar per la fortalesa de les institucions d'autogovern. En aquest context, el contingut concret de les pressions que pot haver rebut el senyor Pujol no és, en si mateix, el tema fonamental, malgrat que sigui bo que aquesta Cambra conegui perfectament qui o quines han estat aquestes pressions i fetes per quines persones. En canvi, la qüestió fonamental des del nostre punt de vista és: no creu el senyor Pujol que la seva persona, en la mesura que és susceptible de ser objecte de pressions fa més vulnerables les institucions d'autogovern de Catalunya? I que és responsabilitat de tots aquells que servim, des d'un lloc o d'un altre, aquestes institucions vetllar per la seva fortalesa?

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que fa el Partit Socialista Unificat de Catalunya va precedida d'un comentari sobre —textualment—: «l'estabilitat i la seguretat de la nostra més alta institució.» Repeteixo el que vaig dir fa uns dies en el debat de política general: en cap cas, en cap moment, les decisions del President i les decisions del Consell Executiu no han estat condicionades per la qüestió de Banca Catalana, absolutament en cap cas, i en torno a donar solemnement garantia.

Pel que fa a la pregunta estricta, tant la del Partit Socialista Unificat, com la del PSC, he de dir el següent: tot polític està o ha estat sotmès, en un moment o en un altre, a pressions. Un polític que en tota la seva carrera no n'hagi tingut mai, vol dir que mai no ha tingut autèntic poder de decisió, que mai no ha fet nosa a ningú i que el que fes o deixés de fer mai no ha preocupat ningú. Vostès han sentit a parlar de poders fàctics, molts de vostès han parlat i parlen de poders fàctics, o de les pressions

—no n'han sentit a parlar, de les pressions?— sobre les decisions polítiques que hi pot haver per part dels qui controlen les finances mundials, o les no tan mundials, o de la pressió que pot fer qui pot influir quan se suposa que pot influir sobre una determinada organització terrorista, o, de vegades, de pressions molt més casolanes, i de tantes i tantes altres coses d'aquest tipus.

Per tant, el que compta no és si un polític rep pressions, no és si se'l vol condicionar o si se li vol forçar la marxa, sinó si s'ho deixa fer, és a dir, si es deixa o no apartar del seu camí, dels seus interessos personals, dels seus compromisos, dels seus condicionaments de tota mena, fins i tot, de vegades, de les seves febleses. Aquesta és la qüestió. I jo, senyores i senyors Diputats, tinc amb tota seguretat les meves limitacions i les meves falles, però, com que més que un polític, en el sentit estricte del mot, sóc, simplement, un catalanista, torno a repetir que mai, quan ha estat en joc el que he cregut que era l'interès de Catalunya, no m'he deixat influir per fets d'aquest tipus, mai. Segur que m'he equivocat, com tothom, però mai no he cedit a cap mena de pressió, i menys a aquest tipus de pressió. Aquestes coses, senyores i senyors Diputats, no es fan mai a través d'instàncies signades, no es fan mai amb document notarial, no es fan mai amb testimonis. Aquestes coses es fan de l'única manera que es poden fer aquelles coses que no és legítim fer, i, normalment, no les fan directament aquelles persones que no quedaria bé que les fessin. Però es fan.

Quasi l'endemà mateix de jo ser elegit President de la Generalitat va començar una campanya contra Banca Catalana, a través d'alguns concrets mitjans de comunicació, de declaracions, de filtracions, de comentaris. D'aquestes informacions, n'hi havia de certes i de falses, però el problema no era quantes i quines eren certes i quantes i quines eren falses; en la situació actual de l'economia espanyola, fins i tot en la situació actual de la mateixa banca en general a Espanya, no era això el preocupant en el cas de Banca Catalana. El mateix Banc d'Espanya, el mes de maig de l'any passat, quan la Generalitat va començar a intervenir en el tema, no era això el que el preocupava. El que realment era preocupant i preocupava era la manifesta voluntat de danyar irreversiblement i irrecuperablement la imatge de Banca Catalana, i de fer-ne, també irreversiblement, un afer lligat a la meua persona. Tota aquesta informació és a l'abast de tots vostès: diaris, llibres, informes.

De tota manera, jo els posaré dos exemples, només dos, perquè no els vull pas cansar. Dos de ben diferents. El dia 25 d'octubre de 1981, el senyor Guerra, actual Vice-president del Govern, va dir, referint-se a una votació que Minoria Catalana havia fet uns mesos abans a favor del Govern Suárez: «Con los catalanes la cosa era fácil, había pesetas por debajo: se entregaron créditos, 28.000 millones a Banca Catalana y» —i afegí—: «una limosna para Andalucía, 50 millones. Así que los votos de confianza a Suárez se han comprado con créditos.» Això era mentida. Això era mentida. Banca Catalana i el seu grup no varen rebre ni una pesseta del Banc d'Espanya fins al mes de juny de 1982, arran d'una falsa notícia sobre una imminent suspensió de pagaments que va provocar pànic. Això, el Banc d'Espanya i el senyor Boyer ho confirmaran si algú de vostès els ho demana. La pregunta que ens podríem fer: el senyor Guerra sabia que el que deia era fals? O simplement va actuar irresponsablement?

Naturalment, els actes d'aquesta mena no es van produir només des d'aquestes posicions polítiques, ben cert que no, també des de posicions polítiques prou, molt, oposades. Per exemple, des de l'*Heraldo de España*, que també parlava, el 31 de desembre de 1981, de 30.000 milions «procedentes —afegeix— del sudor de los extremeños, andaluces, castellanos, gallegos, valencianos, murcianos, aragoneses, leoneses y asturianos». Citacions d'aquestes, de colors polítics diversos, els en puc fer més, però em sembla que no cal.

Per tant, dit això, vull exposar dues conclusions. Primer, primera conclusió: dos anys de campanya periodística i política pública són una pressió. Suposo que ningú no en dubtarà. Segona conclusió: tot això no ha anat, sobretot quan s'han acostat eleccions o algunes decisions polítiques importants —i el tema de la LOAPA en va ser una—, deslligat dels comentaris, de les consideracions apocalíptiques, de les referències i al·lusions familiars, fetes per gent no de primera fila —això, la gent de primera fila no ho fa mai—, i ha anat també acompanyat, naturalment, de consells sobre el que caldria que jo fes. Tot això sense paper timbrat, és clar, sense paper timbrat. Tot això sense llum i taquígrafs.

I torno al començament: un poble no pot aspirar que els seus dirigents no es trobin amb problemes, però ha d'aspirar que siguin capaços de prescindir-ne, que tinguin el caràcter i que tinguin la convicció suficients per a no restar presoners d'aquestes situacions.

Es va parlar del tema de la LOAPA. En el tema de la LOAPA, que és el que, ho repeteixo, l'altre dia va sortir, ¿algú em pot dir que el Govern que jo presideixo no ha actuat amb energia? ¿Que no ha actuat, almenys, amb tanta energia com el que més n'hagi tingut? Qui ha contribuït a evitar que la LOAPA decapités l'autonomia? ¿El Govern de la Generalitat i el seu President o, per exemple, el PSC-PSOE, que no devia tenir cap mena de pressió d'aquestes?

Senyores i senyors Diputats, si alguna cosa de tot el que ha passat relacionat amb Banca Catalana durant els darrers dos anys —que, certament, no ha estat gens bo, que, certament, ha estat penós—, si alguna cosa em pot produir satisfacció és haver sabut actuar, amb encert o desencert —que això és una altra cosa—, d'acord només amb el que he cregut que era l'interès general.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula per a replicar o repreguntar.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el senyor Jordi Pujol, President de la Generalitat, el Molt Honorable President de la Generalitat em donarà el crèdit d'afirmar que ell i el seu Grup tenen, si més no, el mateix dret al títol de defensa de Catalunya que el que pugui tenir el meu Grup i jo mateix. I afegiria que tinc l'honor, i ho dic en segon lloc, per ordre d'edat, de coincidir amb ell en la passió per la defensa de Catalunya com a nord principal de l'actuació política.

Tothom rep pressions, és evident que sí, senyor Pujol, tothom, per més petita que sigui l'esfera de l'àmbit de les decisions de cadascú. Però és que vostè no és tothom: vostè és el President de la Generalitat, i ho va dir en un debat de política general, en el debat que obre el curs polític de Catalunya. El lligam, el va establir vostè: pressions/LOAPA. Deixem la LOAPA a banda, si vol es pot utilitzar contra algun altre Grup,

però no és la raó de ser ni de les pressions ni del tema que ens ocupa. És o no és legítim, doncs, demanar-li quines pressions? Suposo que si ha pujat a aquesta tribuna a contestar és que ho considera legítim. ¿És que fou una relliscada, senyor President, una lleugeresa de vostè haver-ho dit en el debat de política general? Perquè arran d'haver-ho dit és quan han sorgit les preguntes, i, arran d'haver-ho dit, podem parlar una mica del tema, malgrat que hi entrem de gairell.

Senyor Pujol, d'atacs a Catalunya, atacs a la Generalitat, n'hi ha hagut des que es va instaurar el centralisme a l'Estat espanyol i Catalunya va començar a lluitar pel seu autogovern. Jo li'n puc portar una pila d'atacs i de textos per a afegir al seu arxiu —molts d'ells els deu tenir. Aquest és un tema que ens preocupa a tots, com he dit al principi, els que fem de Catalunya el nostre nord polític. Però el tema no és aquest, el tema no és l'atac a Catalunya o l'atac a la Generalitat; el tema és la no-actuació del Consell Executiu, potser supeditat a pressions. Perquè vostè ha dit, senyor President, que en cap cas els condicionaments sobre el Consell Executiu no han impedit l'actuació sobre Banca Catalana. Però la pregunta és òbvia, senyor President: quines són aquestes actuacions? En què s'ha actuat? Quan? Perquè nosaltres les desconeixem; i tornem a demanar-ho, a preguntar-ho des d'aquesta tribuna: quan sabrem quines són les actuacions del Govern de Catalunya, senyor Pujol —no d'un Grup parlamentari que pugui estar més o menys relacionat amb un altre Grup a l'Estat espanyol—, del Govern de Catalunya?

Senyor Pujol, si no esclarim aquest punt, entrem en el món de les interpretacions malèvols de tot ordre, en el món de les comparances entre xifres de les inversions a Catalana i de qui les administrava i les inversions a la Generalitat i de qui les administrava. Hem d'anar en el món de deduir per indicis, perquè no tenim res més, de les notes publicades pel Govern, de les seves paraules des d'aquesta tribuna, quan potser tractant-nos de menors d'edat ens deia que no era hora de parlar-ne, i faltaven tres setmanes perquè el grup Catalana passés al Fons de Garantia, i em sembla que el Parlament de Catalunya és prou important i major d'edat per a parlar-ne davant d'uns esdeveniments tan greus. O podríem parlar també de la diversa actuació del seu Govern amb un tipus de bancs, sobre els quals no hi ha hagut mai informació, i en altres hi ha hagut informació per a encobrir-ho, o amb algun tipus de bancs, en què hi ha hagut intents per a rasurar-los, i amb altres que s'estan passant a altres mans llunyanes de Catalunya sense actuació, que sapiguem, del Consell Executiu.

Nosaltres, senyor President, no hem polititzat el tema. El senyor Cullerell, per exemple, ens va dir en aquest debat anterior a la interpellació que no es volien intervencions dels Consellers per a no polititzar-ho. Ho va dir el mateix Boyer en la sessió de les Corts, recollit en el *Diari de Sessions*.

Nosaltres continuem sense saber el cor de la qüestió, senyor Pujol. No ens digui que un estadista rep pressions, ja ho sabem; no ens digui que s'ataca Catalunya; això és història, i es continuarà atacant Catalunya mentre no s'entengui el desig de l'autogovern. Digui'ns com això ha influït i ha condicionat la sí o la no actuació. La informació que tenim nosaltres? Diaris —del Parlament cap—, la poca que ens ha pogut donar el Ministre, o que ens ha volgut donar, perdó, el Ministre Boyer, altres papers oficials del Grup. A vostè que li agrada tant exhi-

bir de vegades llibrets, ¿vostè coneix aquest llibre? (*Mostra el llibre de Francesc Cabanes titulat «Banca Catalana, un capítol de la seva història».*)

L'únic llibre que hi ha en el mercat sobre el tema. Aquest llibre —sap perfectament qui n'és l'autor— ve a dir que l'agreujament de la crisi a Catalunya és degut a l'actuació de la premsa, un argument en paral·lel al que vostè ha utilitzat des d'aquesta tribuna. Atenció! Aquí és el cor de la qüestió. Quina ha estat l'actuació del Consell Executiu davant de la crisi? Com es podria haver solucionat si s'haguessin utilitzat els mecanismes polítics a Catalunya davant de la crisi? No carreguem el mort a qui després, en funció de la seva professió i per a donar llum i per a trobar la veritat de les coses, va publicar aquestes qüestions?

Senyor President, el tema continua vigent. En parlarem, esperem, a la Comissió primera d'aquí a un mes. Però, senyor President, el tema es pot resumir. ¿Si hi ha hagut o no hi ha hagut pressions? ¿Hi ha hagut o no hi ha hagut actuacions, senyor President? I, si hi ha hagut actuacions, quines són aquestes actuacions?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a replicar o repreguntar novament, té la paraula l'Honorable senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Pujol, jo faré un esforç de fer una reflexió democràtica, clara, sincera, respectuosa i contundent.

Primera consideració: vostè diu que tots els polítics reben pressions. Escolti, el joc polític se situa en un marc històric determinat, aquest marc històric determinat ve presidit per unes forces organitzades d'una forma o d'una altra, i que els partits polítics en són més sensibles o menys sensibles, i en funció dels objectius històrics que es plantegen en un moment determinat, no és que es tinguin presents aquestes pressions, sinó que es tenen en consideració unes determinades sensibilitats del que vostè n'ha denominat «poders fàctics». Això és un punt de referència de l'actuació política, això no són pressions. Això són pressions objectives ambientals. I el que vostè ha rebut són pressions subjectives des de la perspectiva que, subjectivament, vostè és un polític vulnerable. I, senyor Pujol, jo, subjectivament, no sóc un polític vulnerable; subjectivament, senyor Pujol.

I entrem a considerar aquest factor. Perquè el problema és quan la persona individual d'un polític pot ser sotmesa a pressions personals, en funció de què? En funció de criteris sovint anecdòtics, com ha passat en la història política democràtica d'Europa. Si vol, parlem del senyor Willy Brandt i de la seva actuació a partir d'un fet anecdòtic del qual no n'era responsable, i resultava que hi havia un fet, aparentment intranscendent, però que, evidentment, l'opinió pública podia arribar a entendre que aquell fet anecdòtic podia condicionar la seva actuació política. I el senyor Billy Brandt va tenir una resposta democràtica, de gran alçada històrica, i avui és una peça clau en la política democràtica i en la Internacional Socialista, com vostè sap perfectament.

Actituds clares, inequívokes de demòcrates. Temes menors, senyor Pujol, temes absolutament intranscendents en el sentit següent: que en la persona dels polítics hem de saber perfectament que hi ha un potencial de vulnerabilitat personal, i posar sempre en previsió aquesta vulnerabilitat personal és

una responsabilitat dels polítics democràtics.

El tema fonamental són les hipoteques que aquestes pressions han exercit en la llibertat d'actuació. I vostè avui aquí ha fet una frase que ha dit molt clarament: «L'endemà que jo prenc possessió com a President de la Generalitat comença a bullir l'olla, comencen a crear-se inquietuds, etcètera» Contemplem-ho des d'una perspectiva democràtica. És evident que la confusió entre el rol de banquer i el rol de polític no es dona en el món, perquè normalment els banquers tenen els polítics que els fan la seva política; per tant, permetin-me que li digui amb tota confiança que vostè és un personatge atípic des d'aquesta perspectiva.

Però hi ha una cosa que l'endemà fan tots els polítics que tenen responsabilitats econòmiques, que és deslliurar-se *de iure* i *de facto* de tot el que pugui significar un aspecte econòmic, perquè aquest aspecte econòmic no pugui ser mai jugat políticament. Tema transcendental, transcendental. Des d'aquest punt de vista, l'exercici dels drets polítics, de les accions que es tinguin es traspassen l'endemà mateix. Desvinculació *de iure* i *de facto*, en el sentit que no hi ha contactes sovintejats i permanents en relació amb la institució. Per què? Per a no poder barrejar en cap moment el que és l'esfera de l'activitat privada amb el que és el rol públic, i és legítim que qualsevol polític que sigui ric la faci, però que en el moment que tingui determinat tipus de contingut d'acció política en el món empresarial faci una desvinculació en profunditat, que no solament sigui jurídica, sinó que sigui una política de fets. I això és el que es fa arreu d'Europa i arreu del món. Aleshores, la vulnerabilitat es planteja en funció de què? De la identificació de la primera autoritat de Catalunya, el President de la Generalitat, amb una institució respecte a la qual, òbviament, comencen a sortir comentaris, perquè està polititzada per la mateixa naturalesa accionarial d'aquesta, i una actitud en defensa de la institució és la desvinculació immediata en el moment que s'accedeix a un càrrec públic, tema fonamental en la tradició democràtica europea.

Jo li voldria dir, senyor Pujol, que aquí els problemes comencen l'any 1980. En un debat al Congrés de Diputats es comença a excitar els socialistes des de l'UCD, dient: «es que ustedes tienen acciones...», i vinga, i vostè recorda perfectament aquell debat. Hi havia un ambient en aquest sentit, en determinats cercles polítics, que no feien res més que anar assenyalant que tenien controlat el President de la Generalitat. I jo li he dit abans, senyor Pujol, que jo conec perfectament la seva valentia política, i sé que vostè, aquests tipus de consideracions, no les té presents, però el problema és que quedava qüestionada la primera autoritat de Catalunya, tema greu. I això es produeix des de l'any 80, com vostè sap perfectament. I quan tenim la crisi l'any passat, jo li diria una cosa amb tota sinceritat: si nosaltres el mes de juliol presentem una pregunta sobre el tema de Banca Catalana, avui, igualment, en la història política de Catalunya, es diria que els socialistes han ensorrat Banca Catalana perquè han creat un element de distorsió, de desmotivació i de sortida de passius que, juntament amb la crisi d'actius, ha provocat realment la gran caiguda de Banca Catalana.

Vostè no sap el que ha costat mantenir en disciplina aquest tema. Vostè no ho sap perquè, com vostè suposarà perfectament, la vulnerabilitat d'aquest tema, en una contesa electoral, en què coincidia que el President de la Generalitat era el funda-

dor, impulsor, creador i la persona —per la seva extraordinària personalitat— que ha pres decisions clau en la història d'aquesta institució, que ha acabat com ha acabat, era, evidentment, un element que es podia considerar perfectament. Però, quin era el problema que s'estava plantejant? El problema que s'estava plantejant és que un aspecte pot ser l'aspecte polític de què estem tractant i l'altre aspecte era la sortida que calia donar a una institució, perquè allò important de Banca Catalana no és qui són els accionistes, sinó que puguin haver-hi institucions financeres catalanes, que pugui haver-hi, per tant, un sector català autònom financer amb un pes econòmic important. I des d'aquest punt de vista, senyor Pujol, ¿quins esforços com a President va poder fer vostè, ni en contacte amb l'oposició, en cap moment, en relació a veure quines possibles sortides es podien adoptar? Però és que el problema és que vostè no podia oferir cap sortida; vostè no podia oferir cap sortida, perquè vostè i jo convindrem que estem d'acord que volem un sector financer autònom —molts en aquest país hem estat preocupats pel que vol dir bancs amb seu a Catalunya, la seva quota de participació, el pes creixent de les caixes, i això ho compartirem—, però vostè sap perfectament que amb la seva ubicació política, aquesta mateixa idea, deslligada dels seus interessos concrets accionaris o en el si de la institució, la seva situació com a President de la Generalitat no podia afavorir una solució de catalanitat a la sortida de Banca Catalana. Aquest és un problema greu i, en aquest sentit, servir Catalunya passa, indubtablement per situar els interessos de Catalunya pel damunt de qualsevol consideració personal d'ubicació política, i crec que aquest tema és important.

Jo, senyor Pujol, he volgut fer unes reflexions com a demòcrata. Aquí podríem citar tot un conjunt de consideracions en aquest sentit. Jo, aquest tema, no he volgut mai tractar-lo des de les hipotètiques implicacions personals, econòmiques o de la valoració del que ha pogut succeir, com s'ha gestat i quins són els responsables; no ens toca a nosaltres. Però el que ens toca és fer una valoració del que ha de ser sempre l'obligació dels demòcrates: separar perfectament, amb una ratlla clara i inequívoca, el que pot ser objecte de pressions i el que no ha de ser objecte de pressions. I això passa per una actitud de desvinculació, *de iure* i *de facto*, de qualssevol tipus d'interessos específics i sectorials que un polític pugui tenir, i vostè sap que quan en el debat de política general va respondre que quan no hi ha arguments polítics, quan no s'utilitzen les armes convencionals en política, s'utilitzen els atacs personals..., no és això, senyor Pujol. Aquí no és un problema d'atac personal, aquí és un problema de voler salvar la institució. Aquí és un problema de situar el respecte a una persona, que, en cap moment, no s'ha produït cap tipus d'atac, però, bàsicament, la voluntat de defensar una institució.

I la pregunta i el dubte que ens queda és com se serveix millor Catalunya en cadascun dels moments i si convé que els nostres polítics a Catalunya reaccionin com han reaccionat tradicionalment els polítics democràtics d'Europa.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor President, unes

molt breus consideracions. Primera, celebro que, de tota manera, en la rèplica s'hagi dit que sí que n'hi ha, de pressions, sobre els polítics i sobre els estadistes, perquè en la primera de les intervencions semblava que això era una cosa que no passava mai, i que realment els polítics, i els polítics d'una certa importància —si em permeten de dir-ho així— es mouen en un món angèlic. Però veig que després s'ha dit que sí, que sí, que efectivament n'hi ha, de pressions; fins i tot s'han explicat alguns casos —que, per cert, si es fes a tot arreu com s'ha fet en algun cas, doncs, n'hi hauria moltes de dimissions, certament.

Per tant, tornem al que dèiem: que l'important és que les pressions se sàpiguen resistir.

Segon punt, no és cert —com ha dit el senyor Ribó— que no hi hagi hagut acció —i acció molt important— pel Consell Executiu. El senyor Ribó, en tot cas, podria dir —i ho ha dit, però això ara ja està per bon camí i em sembla que és bo que hi sigui— que no és prou conegut el que s'ha fet. Però jo li vull dir al senyor Ribó, i ell ho sap perfectament, que fa una hora s'ha votat aquí —i s'ha votat òbviament amb els vots també dels partits que més directament donen suport al Govern de la Generalitat—, s'ha donat resposta positiva a la petició que hi hagués una informació completa i una informació exhaustiva sobre el que ha estat l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat en el tema de Banca Catalana. I, aleshores, sabrem i sabrà tot el Parlament i podrà opinar sobre el que ha passat, sobre el que és veritat i sobre el que no és veritat de moltes de les coses que es diuen, que s'han escrit, que s'han dit o que, en fi, han sorgit a la llum pública.

Tercera consideració —o quarta— referent al senyor Armet. Bé, potser sí que ho serà un dia de vulnerable. No n'estigui tan segur, perquè ningú no ho pot estar, no? Sobretot si les coses li van bé políticament, potser un dia serà realment vulnerable. En tot cas, mai ningú no pot estar segur en el futur de si no hi pot haver unes circumstàncies, moltes vegades injustes, altres vegades no, en les quals aquesta vulnerabilitat es pugui produir.

Quarta consideració i última. El senyor Armet ha fet una sèrie de comentaris que em semblen realment molt importants, però el que passa és que a mi em sembla que escapen del que ha estat el plantejament inicial de la pregunta i que, de fet, tindran una resposta, i tindran una resposta, quan? Doncs, molt aviat; el termini és ben fixat en aquest moment. Moltes de les coses que ha dit el senyor Armet quedaran molt canviades, en la consideració que se'n pugui tenir, a partir del moment en què la informació completa i exhaustiva arribi a aquest Parlament, que serà ara, ja. I vull tornar a dir que el Grup de Convergència i Unió ha votat —i ha votat amb satisfacció— la petició d'informació. Que, efectivament, ara és el moment que aquesta informació arribi i que, per tant, contestat el que jo he volgut contestar —que em sembla que bàsicament no m'ha estat rebut—, que les pressions han estat resistides, i quan es veurà realment tot el cúmul d'actuacions que hi ha hagut, i quan es veuran les dificultats i els entrebancs i els orígens d'on sortien els bastons a les rodes que algunes vegades han impedit les solucions, aleshores, potser, definitivament, tindrem la visió de conjunt. Crec que serà, des de tots els punts de vista, una aportació molt positiva.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'estada d'un grup d'afiliats de CEDADE en l'alberg de Lés*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent pregunta que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Pere Ayguadé, o el Diputat senyor Terradellas, sobre l'estada d'un grup d'afiliats a CEDADE en l'alberg de Lés. El senyor Terradellas té la paraula per a la formulació de la pregunta.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt poc temps per a exposar la pregunta que varem formular el company Diputat Pere Ayguadé i jo mateix, a resultes d'unes notes que varen sortir a la premsa aquest mes d'agost, sobre l'estada a l'alberg de Lés —que pertany a la Direcció de l'Institut Català de Serveis a la Joventut— d'un grup de joves afiliat a CEDADE, per a fer cursets de formació a dirigents d'aquesta organització que s'autoqualifica de nazi.

Segons les informacions que hem obtingut, l'esmentat grup va retirar símbols constitucionals d'aquest alberg —que és patrimoni públic— i s'hi donaven cursos de formació política orientada contra els principis democràtics i autonòmics. Aquest fet va provocar la protesta d'alguns alcaldes de la zona, de diverses entitats cíviques i partits polítics d'aquella àrea, a les quals varen replicar responsables de l'Administració autonòmica i de la mateixa Direcció General de la Joventut amb declaracions que, al nostre parer, són molt preocupants en un Estat de dret com el que tenim.

En primer lloc, cal esmentar que el senyor Oranich, Cap de Serveis o Delegat Territorial de Governació a Lleida, el dia 10 d'agost diu, textualment, que posa en dubte que CEDADE sigui un grup neonazi. Deuria informar-se, perquè l'endemà mateix ja està totalment convençut de la ideologia política d'aquest grup que està a l'alberg de Lés.

Lògicament, aquest és un tema que ens preocupa i per això el que demanem, senzillament, és una explicació del Consell Executiu sobre quins són els criteris del Consell Executiu a l'hora d'atorgar ajuts o cedir mitjans públics de la Generalitat a entitats juvenils?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta a la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Miquel Coll i Alentorn): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, l'organisme autònom Institut Català de Serveis a la Joventut, adscrit al Departament de la Presidència a través de la Direcció General de la Joventut, gestiona la xarxa d'albergs juvenils de què disposa la Generalitat de Catalunya. Un bon nombre d'aquests albergs estan integrats dins la xarxa estatal REAJ (Red española de Albergues Juveniles) i, a través d'ella, en l'organització International Youth Hostel Federation.

Els albergs de joventut són oberts a tots els joves de Catalunya, de la resta de l'Estat i de l'estranger des dels catorze anys fins als vint-i-cinc, inclusivament. També en poden fer ús les persones de més de vint-i-cinc anys, segons la normativa internacional, proveïdes de carnet d'alberguista i els grups de menors de catorze anys, acompanyats dels mestres o els monitors corresponents, ajustant-se, si és el cas, al Decret 142/81,

del 4 de juny, que regula la realització de colònies, camps, camps de treball i rutes amb infants i joves.

Les inscripcions individuals i col·lectives es poden fer amb una antelació mínima de deu dies en els serveis territorials i comarcals de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Les estades poden ser concertades, si es tracta de grups, amb reserva del nombre de dies que s'acordin, o bé directes, en el cas d'inscripcions individuals o de caire familiar, i segons la normativa internacional són de tres pernoctacions consecutives com a màxim. No obstant això, el director de l'alberg, si l'ocupació de places ho permet —i sempre segons la normativa internacional—, pot autoritzar l'ampliació de la durada de l'estada.

La utilització d'aquest servei comporta l'abonament d'unes taxes i les persones proveïdes del carnet d'alberguista es beneficien dels descomptes que comporta la possessió de l'esmentat carnet, així com els grups que realitzen una estada concertada poden gaudir del descompte establert segons el nivell d'ocupació que facin de l'alberg i la durada de la seva estada.

Acollint-se a aquesta normativa, han utilitzat la xarxa d'albergs en la modalitat d'estada concertada durant l'estiu d'enguany un total de setanta-quatre entitats, que ha comportat la utilització per part de quatre mil cinc-centes trenta-cinc persones i que ha comportat quaranta-dues mil dues-centes noranta-quatre estades. L'alberg Mata Cabós, de Lés, va ser utilitzat, entre d'altres entitats, pel Círculo Español de Amigos de Europa, associació inscrita en el Registre Provincial d'Associacions de Barcelona, secció primera, número 163, expedient 2.819.

Durant la seva estada, i segons la informació del personal de l'alberg, en cap moment no van ser retirats símbols constitucionals, i no consta que es realitzessin activitats que no respectessin o fossin contràries a l'ordenament legal vigent. En tot moment, l'administració i els seus servidors han respectat i han fet respectar el marc legal vigent. Actuar d'altra manera hauria estat entrar en una dinàmica subjectivista que es presta a tota mena d'arbitrarietats i que és impròpia d'un Estat de dret.

D'aquesta actuació de l'Administració no es pot deduir que deixar un alberg —que no oblidem que és un servei públic— a una associació sigui col·laborar amb la seva ideologia. O és que els senyors Diputats que formulen la pregunta creuen que l'Administració només ha de deixar els albergs a aquelles associacions amb les quals està ideològicament d'acord? No els sembla que això seria un plantejament sectari molt poc democràtic i perillós? És per aquest respecte al pluralisme associatiu que hi ha al nostre país, dins la legalitat vigent, que els albergs de joventut han estat oberts a totes les entitats legalment constituïdes, perquè és perillós actuar respecte als altres obviant a la legalitat vigent i anant a la ideologia; és a dir, interpretar més enllà dels textos legals. I amb aquests criteris han passat setanta-quatre entitats pels albergs, amb un pluralisme d'identitats que és testimoni palès de la meua exposició.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas té la paraula per a rèplica o repregunta.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, després d'escoltar atentament la resposta del Molt Honorable Conseller Adjunt a la Presidència, em refermo en el criteri que tenia que aquest és un tema real-

ment lamentable i preocupant. D'un costat, demostra la manca de criteris del Consell Executiu i de la Direcció General de la Joventut a l'hora de facilitar els mitjans que són patrimoni de la nostra Institució. Demostra que el Consell Executiu, que la Direcció General de la Joventut i que el mateix Institut Català de Serveis a la Joventut no tenen prou capacitat per a oferir albergs als joves de Catalunya, a la immensa i rica varietat d'entitats juvenils que hi ha a Catalunya, i que permet, d'aquesta manera, que organitzacions antidemocràtiques puguin fer ús d'un alberg per a curssets de formació pel simple fet de passar pel registre de sollicituds.

Em sembla que, per tant, queda clar que la política d'oferta que el Consell Executiu pot fer als joves de Catalunya queda molt migrada. Si aquest fet és lamentable, jo entenc que encara ho és més la resposta que en donen alguns responsables de l'Administració, que sota una possible actitud legalista cometen, al meu entendre, un error polític de considerable magnitud, en facilitar mitjans de la Generalitat a entitats la filosofia política de les quals és lluitar contra la democràcia i les autonomies per instaurar règims totalitaris.

CEDADE s'han proclamat seguidors de la ideologia d'Adolf Hitler. Jo no sé si aquest motiu, el fet que tants catalans morissin per defensar la llibertat contra la gent que en aquests moments està defensant aquesta ideologia ha pesat al Consell Executiu a l'hora de deixar-los aquests albergs. Jo crec que és difícil defensar la democràcia i l'autonomia ajudant, donant mitjans als qui, des d'un o un altre extrem, van en contra dels principis democràtics que la majoria dels ciutadans hem escollit lliurement, i que prou problemes tenim a escollir-la.

Jo crec —algú ho ha dit— que això és un gol fet a la Generalitat, que legalment, passant pel registre, tothom hi pot anar, però —ho repeteixo— significa una manca d'oferta a les entitats de joves de Catalunya, i, d'un altre costat, de fet, el que es fa és ajudar una gent que el que volen és acabar la democràcia i que el que volen és acabar l'autonomia.

Vagin vostès amb compte, perquè si ajudem gaire aquesta gent, veurem quina reforma de l'Estatut ens imposen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, Ilustres senyors i senyores, la grandesa de la democràcia, Ilustres senyores i senyors, està a respectar tots aquells que s'acullen a l'ordenament jurídic vigent, sigui qui sigui. Una altra cosa és que, sota una aparent acceptació de la legalitat, es realitzin accions contràries a la llei. En aquest cas, el sistema democràtic té uns procediments de defensa que cal posar en funcionament, però el que en cap moment no es pot fer és negar la possibilitat de realitzar activitats a les associacions perquè el governant no hi està d'acord.

Si alguna associació ultrapassa el seus objectius o transgredeix el marc jurídic vigent, pertoca als tribunals, a instància de qui sigui, del mateix senyor Terradellas, si convé, de decidir sobre la seva existència. Si els fets que es denunciïn o que s'observin poden estimar-se constitutius de delictes, si hom creu que aquests fets poden ser constitutius de delictes, és procedent de denunciar-los davant el Jutjat de primera instància i

d'instrucció de Viella. Aquest seria el Jutjat competent, ja que la competència territorial és atribuïda al Jutjat dintre la demarcació del qual han succeït els fets. Estaria legitimada per a presentar la denúncia qualsevol persona que tingui coneixement directe dels fets i, per descomptat, amb la màxima autoritat, el Parlament de Catalunya, si n'adoptés l'acord.

Si els fets fossin de tal gravetat que fessin pensar que l'Associació és de les prohibides per l'article 22 de la Constitució, en aquest cas l'article 22 de la Constitució, en el qual es reconeix el dret d'associació declara il·legals les associacions que persegueixin fins o utilitzin mitjans tipificats com a delictes i prohibeix les associacions secretes i les de caire paramilitar. Però el mateix article de la Constitució reserva el poder judicial de dictar la resolució, que ha de ser motivada, dissolent o suspentent les associacions.

En cas d'acord del Parlament instant el Govern per tal que adopti les mesures de l'article 22 de la Constitució, juntament amb l'acord i la relació que dels fets faci el Parlament, la Generalitat, per mitjà de la Direcció General d'Associacions i Fundacions, donaria compte de l'assumpte al Fiscal en cap de l'Audiència Territorial de Barcelona, adjuntat tot l'expedient que es custodia de l'associació CEDADE, per tal que l'autoritat judicial resolgués si és procedent o no la dissolució o suspensió d'aquesta associació.

Per a acabar, i en la línia del que he dit, voldria fer referència a unes paraules del Ministre de l'Interior de l'Estat, senyor José Barrionuevo que, quan li van preguntar sobre l'afer de l'estada dels membres del Círculo Español de Amigos de Europa, va manifestar —segons va recollir la premsa—, literalment: «No me gustan» —a mi tampoc— «los grupos intolerantes, no me gusta su existencia» —a mi tampoc—, «pero mientras están legalizados y cumplan la normativa vigente hay que respetar su presencia.»

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'abast de les emissions de Televisió Catalana*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la darrera de les preguntes d'aquesta sessió, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Vallvé, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, respecte a l'abast de les emissions de Televisió Catalana. El senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. VALLVÉ: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va començar a emetre les seves emissions de Televisió Catalana el dia 10 de setembre de forma única, i que fins a aquest moment encara no han tingut continuïtat.

El fet que aquella emissió, aquella llarga emissió del dia 10 pogués ser rebuda únicament a unes determinades comarques del territori de Catalunya va fer presentar immediatament el dubte en moltes persones, habitants d'altres comarques de quan arribarien allà amb normalitat les emissions de Televisió Catalana. Em consta que a molts llocs persones amb una capacitat i amb uns certs coneixements d'electrònica i amb una bona dosi d'iniciativa van experimentar la col·locació d'antenes casolanes i van poder rebre les emissions de Televisió Catalana d'una forma, si bé imperfecta, almenys suficient per a tenir constància que Televisió Catalana era un fet.

El motiu d'aquesta pregunta al Consell Executiu no és un altre que des d'aquesta Cambra donar suport a les peticions que he tingut, en aquest sentit, de quan serà un fet la recepció de Televisió Catalana a les diverses comarques catalanes, i en concret a les comarques de les terres de Lleida.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula, per a respondre aquesta pregunta, l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, una de les grans preocupacions del Consell Executiu de la Generalitat ha estat que l'abast de cobertura del Tercer Canal sigui, realment, el més ampli possible i al més aviat possible. Aquesta preocupació ha estat plenament assumida per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La xarxa de centres emissors principals estarà composta pels centres del Tibidabo per a la Regió primera, Rocacorba per a la Regió segona, la Mussara per a les Regions tercera i quarta, Montcaro per a la Regió cinquena, Collsuspina per a la Regió sisena, Montserrat per a la setena, Alpícat per a la vuitena i el pic de l'Orri per a la Regió novena.

El primer programa del Tercer Canal, emès el passat dia 10 de setembre, ho va ser des dels centres del Tibidabo, Montserrat i Collsuspina, i, a més, com hi ha fet al·lusió l'Il·lustre Diputat interrogant, també per un emissor venturer de Rocacorba i un altre, també venturer, del Pont de Suert. Aquests dos, per iniciativa particular.

Quan es reprenguin les emissions, el proper mes de desembre, probablement el dia 14, hi ha fonamentades esperances que es facin sobre la base de tots els centres principals esmentats menys el del pic de l'Orri, a 2.438 metres d'alçada i a poca distància a l'est de Sort.

Els vuit centres emissors esmentats cobriran la major part de la superfície de Catalunya i posaran el Tercer Canal a l'abast d'un percentatge molt alt de la seva població; és a dir, de gairebé tots els principals nuclis de població.

Ara bé, hi ha plena consciència de la necessitat i de la urgència que la cobertura del Tercer Canal cobreixi la Regió novena, d'orografia majestuosa però que constitueix un desafiament difícil a tot intent de cobertura eficient, així com també d'arribar a cobrir algunes zones d'ombra que els emissors principals no cobriran en altres indrets de Catalunya. Una bona cobertura de les comarques de la Regió novena té, com a condició indispensable, la finalització del centre emissor del pic de l'Orri, Soriguera, i cal tenir en compte que aquest centre emissor necessita unes obres d'infraestructura que no podran finalitzar-se fins a l'estiu de l'any que ve, 1984. Aquestes

obres d'infraestructura, del pic de l'Orri —el qual lloc és anomenat Soriguera per la Televisió Espanyola—, de les quals es fa menció són: la carretera fins al pic de l'Orri, com he dit, de 2438 metres d'altitud, que està fent l'ens públic Ràdio-Televisió Espanyola i la línia d'energia elèctrica, a càrrec de FECSA.

Resumint: amb l'emissor del Tibidabo, que funciona des del dia 29 d'agost, es cobreix el 64% de la població de Catalunya; abans del deu de setembre van posar-se en marxa, com he dit, els reemissors de Collsuspina, Osona i Montserrat per cobrir el Bages.

El programa d'expansió de la xarxa continuarà posant en marxa el reemissors de Sant Pere de Ribes, Vilanova, Vilafranca i Sitges, Santa Magdalena, Olot i Igualada entre els mesos d'octubre i novembre. Tots aquests reemissors poden posar-se en marxa gràcies al fet que reben el senyal primari del Tibidabo. Els altres emissors primaris de la xarxa són Rocacorba —comarques gironines—, Alpícat —Regió vuitena—, la Mussara —Baix Camp, Tarragonès, Alt Camp—, el Montcaro —Terres de l'Ebre— i Soriguera, a l'Alt Urgell. Aquestes anteriors a Soriguera, com he dit, i concretament ara, estaran en marxa el desembre d'aquest any i el de Soriguera, que cobreix l'Alt Urgell, el Pallars i la Vall d'Aran, ho serà l'estiu de l'any que ve, o sigui el 1984.

La posada en marxa d'aquests emissors primaris estendrà la cobertura fins a un 86% de la població i permetrà la posada en marxa de reemissors, gràcies als quals es preveu que, durant l'any 84, s'arribi a cobrir més del 90% de la població.

Pel que fa als emissors d'Alpícat i Soriguera, destinats a ruixar de senyals les regions vuitena i novena, el programa, concretant, el que ja he dit abans, és el següent:

Desembre del 83, l'emissor d'Alpícat i reemissor de Mangranés. Amb aquestes instal·lacions es cobrirà el 70% de les comarques de la Regió vuitena i la cobertura s'estendrà, mitjançant reemissors, durant l'any 84.

Setembre del 84, emissor de Soriguera i reemissors per a cobrir els principals nuclis de població de la Regió novena.

És tot el que estic en situació de comunicar a l'Il·lustre Diputat interrogant.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

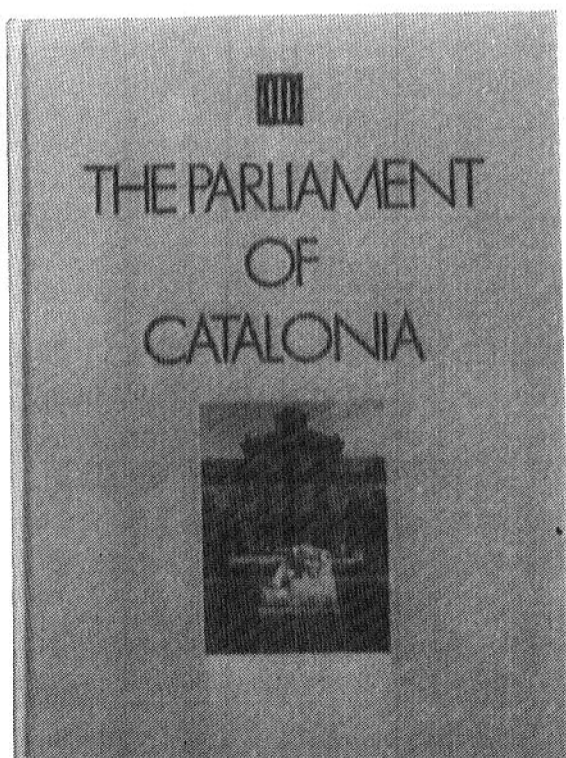
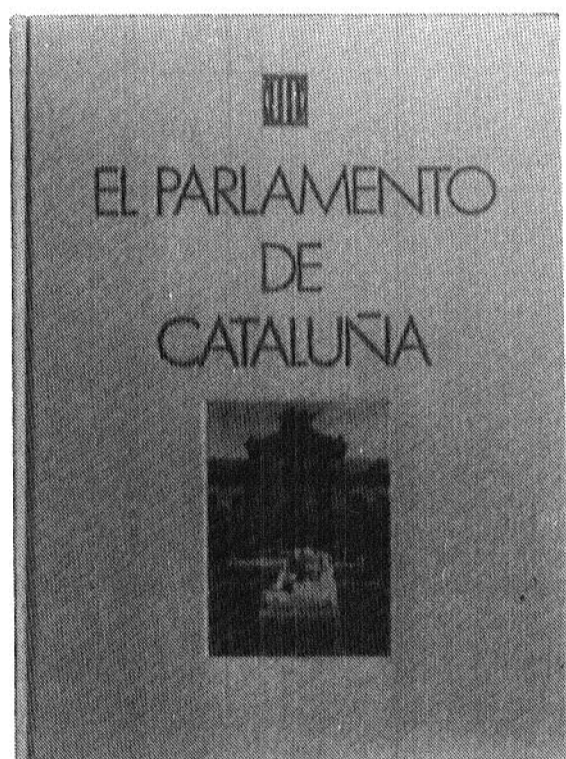
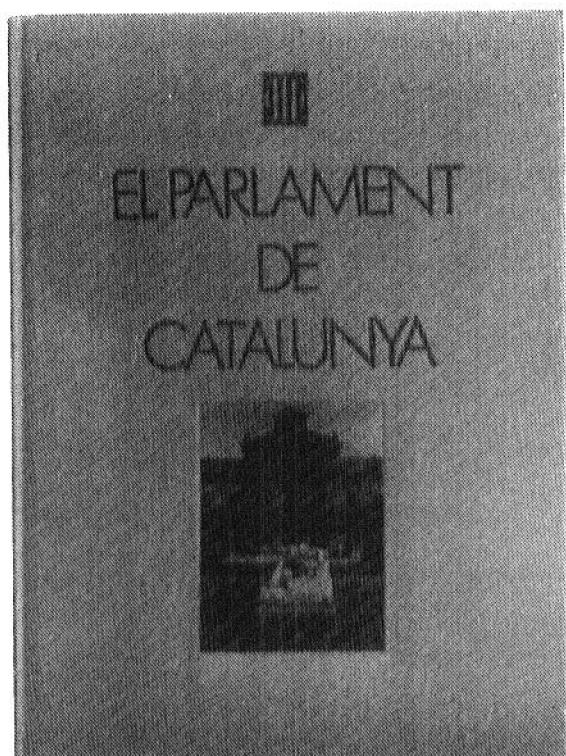
El Sr. PRESIDENT: El Diputat preguntant desitja afegir alguna cosa?

El Sr. VALLVÉ: Bé, des de l'escó, senyor President, només per a agrair a l'Honorable Conseller la resposta donada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, senyores i senyors Diputats, hem arribat a la fi del nostre ordre del dia. La propera sessió plenària tindrà lloc, probablement, el dia 2 de novembre. En tot cas, rebran l'oportuna convocatòria.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i tres minuts de dues del migdia.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts, escenari del redreçament polític

Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V

L'arsenal de la Ciutadella

Un segle i mig de repressió

D'arsenal a palau reial

De palau reial a museu

La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

Sociologia dels Diputats

La constitució del Parlament de Catalunya

La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya

Característiques del Parlament

L'elecció del Parlament i dels Diputats

La funció i les competències legislatives del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de govern

La publicitat i el coneixement del Parlament

Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

{ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de..... de 198 ..... envia

per..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / aló al portador)

....., ... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 3.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 5.800 pessetes. Número solt: 70 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.